

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E. 2016/679
Cod ECLI ECLI:RO:CACLJ:2025:048.000131
ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 34/33/2025

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 131/2025
Ședința publică din data de 18 Martie 2025
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE Anca-Mihaela Ion
Grefier Daniela Chirilă

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantele FEDERAȚIA ASOCIAȚIILOR APICOLE DIN ROMÂNIA și ASOCIAȚIA ECO RURALIS - ÎN SPRIJINUL FERMIERILOR ECOLOGICI ȘI TRADIȚIONALI în contradictoriu cu pârâții MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE, ASOCIAȚIA UNIUNEA DE RAMURA NAȚIONALĂ A COOPERATIVELOR DIN SECTORUL VEGETAL - UNCSV, LIGA ASOCIAȚIILOR PRODUCĂTORILOR AGRICOLI DIN ROMÂNIA - LAPAR, FEDERAȚIA NAȚIONALĂ PRO AGRO, ASOCIAȚIA FORȚA FERMIERILOR – AFF, având ca obiect suspendare executare act administrativ Autorizațiile nr. 16895/05.12.2024, 16896/05.12.2024 și 16897/05.12.2024.

Prin Serviciul Registratură, la data de 18.03.2025 pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a depus concluzii scrise iar pârâtele Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF au depus note scrise.

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 14.03.2025, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre; la acel termen de judecată, pentru a da părților posibilitatea de a depune concluzii scrise, instanța a dispus amânarea pronunțării pentru data de 17.03.2025 și ulterior pentru data de astăzi, când a hotărât următoarele:

CURTEA :

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 17.01.2025, sub dosar nr. 34/33/2025, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Asociația Uniunea de Ramura Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal - UNCSV, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România - LAPAR, Federația Națională Pro Agro și Asociația Forța Fermierilor – AFF, au solicitat instanței:

a) suspendarea provizorie a Actului administrativ - Autorizație pentru utilizarea în situație de urgență a produselor de protecție a plantelor CRUISER 350 FS pentru tratarea semințelor de porumb și floarea-soarelui nr. 16895/05.12.2024;

b) suspendarea provizorie a Actului administrativ - Autorizație pentru utilizarea în situație de urgență a produselor de protecție a plantelor NUPRID AL 600 FS pentru tratarea semințelor de porumb și floarea-soarelui nr. 16896/05.12.2024;

a) suspendarea provizorie a Actului administrativ - Autorizație pentru utilizarea în situație de urgență a produselor de protecție a plantelor PICUS 600 FS pentru tratarea semințelor de porumb și floarea-soarelui nr. 16897/05.12.2024;

În motivarea acțiunii, reclamantele au arătat că, de la interzicerea anumitor utilizări ale insecticidelor neonicotinoide la nivelul Uniunii Europene (2013), în România, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a emis regulat autorizații temporare de câte 120 de zile pentru produsele neonicotinoide, invocând în mod sistematic "situația de urgență". Acest lucru se întâmplă, ca de fiecare dată până acum, și în ceea ce privește Autorizațiile pentru utilizarea în situație de urgență a produselor de protecție a plantelor cu nr. 16895/05.12.2024, nr. 16896/05.12.2024 și nr.

16896/05.12.2024, acte administrative cu caracter normativ emise de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Toate aceste autorizații au la bază, la nivel declarativ, "situații urgente". Toate autorizațiile a căror suspendare se solicită, deși sunt emise pentru o perioadă de până în 120 de zile, având așadar un efect temporar, acestea capătă, în fapt, prin regularitatea emiterii lor, caracter permanent. Altfel spus, prin perpetuarea "situației urgente", emiterea autorizațiilor pentru utilizarea produselor neonicotinoide, dăunătoare albinelor și întregului mediu înconjurător, capătă caracter permanent, iar în felul acesta dispozițiile art. 53 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 își pierd caracterul excepțional. În sprijinul afirmațiilor noastre, prezentăm faptul că, în perioada 2018 - 2025, datele oficiale publicate de Autoritatea Națională Fitosanitară arată că Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a acordat 39 de autorizații de urgență pentru utilizarea de pesticide pe bază de neonicotinoide și de asemenea, în perioada 2016-2024, România a raportat la Comisia Europeană 50 de autorizații de urgență pentru utilizarea de pesticide pe bază de neonicotinoide .

Suplimentar față de aceste evidențe oficiale, reclamantele au mai menționat că mai există cel puțin 4 autorizații de urgență pentru pesticide pe bază de neonicotinoide (anexate), din perioada 2014 - 2015. Prin suprapunerea acestor date oficiale, rezultă că în perioada 2014 - 2025 Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a emis un total de cel puțin 57 de autorizații de urgență pentru pesticide le din această clasă (a neonicotinoidelor), în România.

Reclamantele menționează au formulat plângere prealabilă prin care au cerut revocarea celor trei acte administrative atacate în data de 13.12.2024.

În considerarea celor două principii incidente în materie - al legalității actului administrativ și al executării acestuia din oficiu - suspendarea executării constituie însă, o situație de excepție, aceasta putând fi dispusă numai în cazurile și în condițiile expres prevăzute de lege.

În opinia reclamantelor, actele administrative ale căror suspendare a executării o solicită, reprezintă acte administrative cu caracter normativ în înțelesul art. 2 alin. 1 lit. "c" și "j" din Legea nr. 554/2004 producând efecte juridice.

În cauză nu sunt îndeplinite condițiile cumulative de admisibilitate prev. de art. 14 din Legea nr. 554/2004, respectiv existența plângerii prelabile, cazul bine justificat și paguba iminentă.

Referitor la existența plângerii prelabile, reclamantele fac dovada formulării plângerii prelabile, către emitentul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale prin adresa nr. 62052 din 13.12.2024.

Existența cazului bine justificat, așa cum este el definit la art. 2 alin. 1 lit. t din Legea nr. 554/2004 este întemeiată pe faptul că, cele trei acte administrative sunt afectate de vicii de nelegalitate ce pot fi decelate la o cercetare sumară, compatibilă cu procedura prevăzută de art. 14 din Legea nr. 554/2004, respectiv:

Cele trei acte administrative sunt date în baza unei interpretări incorecte a articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 20094 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului care a fost declarată nelegală de hotărârea CJUE (camera întâi) în cauza C-162/21 din 19 ianuarie 2023.

CJUE a decis în cauza suscitată că art. 53 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 trebuie interpretat în sensul că: "nu permite unui stat membru să autorizeze introducerea pe piață a unor produse fitosanitare în vederea tratării semințelor, precum și introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu aceste produse, în condițiile în care introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu aceleași produse au fost interzise în mod expres printr-un regulament de punere în aplicare".

Ca urmare, pârâtul MADR nu a ținut cont de decizia CJUE C-162/21 din 19 ianuarie 2023 care-i interzicea să emită actele administrative criticate de noi prin prezenta acțiune, nesocotind art. 4 alin. 3 paragrafele 2 și 3 din Tratatul Uniunea Europeană (Versiunea Consolidată, Jurnalul Oficial C 326 , 26/10/2012).

Interesul legitim al reclamantele se prezumă în baza art. 20 alin. 1 coroborat cu art. 25 alin. 1 și 2 din OUG nr. 68/2007 privind răspunderea de mediu cu referire la prevenirea și repararea prejudiciului asupra mediului.

Totodată, prin respingerea cererii ca inadmisibilă, reclamantele au susținut că li s-ar paraliza dreptul la un proces echitabil cu încălcarea art. 6 din CEDO și ar fi puse în imposibilitatea de a-și exercita atribuțiile statutare.

Reclamantele sunt o asociație și o federație care reprezintă fermieri cu exploatații agricole mici și medii care folosesc metode tradiționale/ecologice și se ocupă de apicultură, sectoare de activitate direct afectate de poluarea cu pesticide din categoria neonicotinoidelor. Faptul că aceste pesticide afectează insectele polenizatoare, inclusiv albinele nu mai poate fi pus în discuție de către pârâțul MADR după cum rezultă din preambulul la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/784 al Comisiei din 29 mai 2018 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește condițiile de aprobare a substanței active clotianidin (un neonicotinoïd).

Prejudiciul iminent provine din faptul că în lunile martie și aprilie se desfășoară campania de însămânțări de primăvară la cele două culturi vizate prin actele administrative a căror suspendare se cere.

Dreptul reclamantilor la petiționare este garantat prin art. 2 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și prin art. 5 lit. d din OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului aprobată prin Legea nr. 265/2006.

De asemenea, dreptul reclamantelor la petiționare este asigurat de Convenția de la Aarhus ratificată de România prin Legea nr. 86/2000, ale cărei norme prioritare față de dispozițiile naționale contrare stabilesc în mod expres posibilitatea publicului de a se adresa instanțelor pentru a asigura protecția mediului înconjurător.

Prevederile Convenției de la Aarhus au prioritate față de prevederile legislației naționale în situația în care există contradicție, întrucât Art. 148 alin. (2) al Constituției României dă prioritate prevederilor dreptului european în fața legislației naționale, atunci când exista contradicție între dispozițiile acestora. În ceea ce privește condiția necesității suspendării executării actului administrativ, pentru prevenirea unei pagube iminente, actul administrativ conține dispoziții a căror îndeplinire ar produce consecințe greu de înlăturat în ipoteza în care actul ar fi ulterior anulat, respectiv ar fi necesară demolarea unei clădirii care s-ar putea edifica între timp, pentru care s-ar impune obținerea unei noi autorizații, de data aceasta de desființare.

Pentru admiterea cererii, reclamantele au invocat și Recomandarea nr. R (89) 8 adoptată de Comitetul de Miniștri din cadrul Consiliului Europei la data de 13.09.1989, referitoare la protecția jurisdicțională provizorie în materie administrativă.

În cauza Tătar c. României (hotărârea din 27.01.2009) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit principiile aplicabile în materia dreptului la un mediu sănătos, indicându-se în analiza art. 8 din convenție că în conținutul obligațiilor cu caracter pozitiv, de a lua măsurile rezonabile și adecvate pentru protejarea drepturilor pe care reclamanta le are, intră în primul rând crearea unui cadru legislativ și administrativ care să aibă drept obiectiv prevenirea eficace a daunelor asupra mediului și sănătății umane.

Pentru toate motivele, reclamantele au solicitat admiterea acțiunii, suspendarea executării actelor administrative cu caracter normativ atacate și obligarea în solidar a pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, au invocat art. 53 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 astfel cum a fost interpretat prin decizia CJUE C-162/21 din 19 ianuarie 2023, Regulamentul 485/24 mai 2013 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește condițiile de autorizare a substanțelor active clotianidin, tiametoxam și imidactoprid și de interdicere a utilizării și a vânzării semințelor tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin aceste substanțe active și, în general, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

La data de 12.02.2025, 13.02.2025, Asociația „Uniunea de Ramura Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV”, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România - Lapar, Federația Națională Pro Agro, Asociația Forța Fermierilor – A.F.F. au formulat cereri de intervenție accesorii în interesul pârâțului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin care au solicitat admiterea acestora și respingerea cererii de suspendare formulată de reclamante ca neîntemeiată, cu obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată (f.52 și urm., f.64 și urm., vol.I)

În susținerea cererilor de intervenție, intervenientele au arătat, în esență, că justifică un interes în promovarea acestei cereri de intervenție întrucât sunt membre fondatoare în Acordul de colaborare Inter-organizațională „Alianța pentru Agricultură și Cooperare”.

Prin adresa nr. 01/03.12.202/03.12.2024, „Alianța pentru Agricultură și Cooperare” a formulat solicitare pentru acordarea autorizației pentru tratamentul semințelor pentru combaterea dăunătorilor la sol, solicitare care a fost înregistrată la M.A.D.R. cu nr. 7064/03.12.2024.

Pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a depus întâmpinare prin care a solicitat admiterea excepției necompetenței teritoriale a instanței și trimiterea cauzei spre competentă soluționare instanței competente material și teritorial, a excepției lipsei de interes în formularea acțiunii și admiterea excepției privind lipsa calității procesuale active a reclamantelor, iar pe fond respingerea cererii de chemare în judecată (f.78 și urm., vol.I).

Referitor la excepția necompetenței teritoriale a instanței, pârâțul a învederat că, reclamanta Federația Asociațiilor Apicole din România - Romapis a declarat faptul că are sediul în București, însă, potrivit artr.2 din Statutul acestei reclamante, sediul acesteia se află în Ploiești, județul Prahova.

Cu privire la reclamanta Asociația „Eco Ruralis - În Sprijinul Fermierilor Ecologici și Tradiționali”, așa cum reiese din cererea de chemare în judecată aceasta declară faptul că are sediul în jud. Cluj, însă, pe site-ul acestei reclamante este menționat sediul în București, str. Arcului, nr.26 sector 2.

Față de aceste aspecte, pârâțul a solicitat instanței să pună în vedere reclamantelor să depună dovada sediului real al acestora, pentru a se putea stabili competența teritorială a instanței în raport de prevederile art.10 alin.(3) din Legea nr.554/2004, iar pentru a se stabili în mod legal competența teritorială a instanței, care poate fi Curtea de Apel București, Curtea de Apel Ploiești sau Curtea de Apel Cluj, este necesară administrarea probei cu înscrisuri, din care să reiasă unde are stabilit sediul social, în prezent, fiecare dintre reclamante.

Privitor la excepția lipsei de interes în formularea acțiunii, pârâțul a invocat dispozițiile art. 2 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și a precizat că teza legală referitoare la organismele sociale este definită prin referința la invocarea unei vătămări fie „a unui interes legitim public”, fie „a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate”.

Vătămarea interesului se apreciază prin raportare la noțiunea de interes legitim privat în cadrul contenciosului subiectiv, deoarece conform art.2 alin. 1 lit. p) din Legea nr.554/2004.

În consecință, ipoteza normativă referitoare la organismele sociale interesate creează premisele asimilării interesului fie într-un interes legitim public, fie într-unui privat, în acest din urmă sens art.2 alin.1 lit. a) făcând referire la drepturile și interesele legitime ale unor persoane fizice determinate.

Identificarea asociațiilor care constituie organisme sociale interesate trebuie făcută printr-o interpretare logică și sistematică a art.2 alin.1 lit.s) din Legea nr.554/2004.

Din probatoriul depus de reclamante, nu rezultă nici care este interesul legitim protejat, izvorât din lege, nici care sunt membri al căror drept este necesar a fi protejat, raportat la obiectul de activitate al acestora.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor, se invocă dispozițiile art. 37 C.proc.civ. și se arată că, reclamantele sunt persoane juridice de drept privat, fără scop patrimonial, constituite din persoane fizice și persoane juridice care urmăresc desfășurarea unor activități de interes general sau în interesul unor colectivități ori, după caz, în interesul lor personal nepatrimonial.

Astfel, facultatea reclamantelor, de a iniția acțiuni în contencios administrativ, trebuie tranșată pe calea excepției lipsei calității procesuale active prin analiza corespondenței dintre scopul direct și obiectivele acestora și obiectul actelor administrative atacate.

Prin Decizia (RIL) nr.8/2020, Înalta Curte de Casație Justiție a stabilit că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin.(1), art.2 alin.(1) lit. a), r) și s) și art.8 alin.(11) și (12) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul

administrativ SUPUS controlului de legalitate si scopul direct si obiectivele asociației, potrivit statutului.

Analizând în concret legătura dintre obiectul cauzei, pe de o parte, și actul constitutiv și statutul reclamantelor, pe de altă parte, pârâtul a apreciat că, nu se poate stabili o conexiune bine caracterizată, directă.

Pe de o parte, reclamantele sunt un terț față de actele administrative ale căror dispoziții le contestă, iar pe de altă parte, niciunul dintre obiective reclamantelor nu este în legătură directă sau indirectă cu obiectul cauzei si nici cu posibilitatea de a sesiza instanța de contencios administrativ.

Din obiectivele și scopul declarat al reclamantelor nu reiese în niciun fel calitatea procesuală activă în promovarea unei acțiuni având ca obiect suspendarea provizorie a unor autorizații pentru utilizarea în situație de urgență a produselor de protecție a plantelor, aceste înscrișuri producând efecte doar față de cultivatorii de cereale.

În cauză nu se poate stabili în concret nicio legătură între obiectivele asociației reclamante stabilite prin Statutul său și actele administrative atacate.

Pe de altă parte, noțiunea de subiect de sezină în materie administrativă se definește ca fiind legitimarea procesual activă în contenciosul administrativ, respectiv titularul acțiunii judiciare în fața instanțelor de contencios administrativ, iar Legea nr. 554/2004 enumera titularii acțiunii în contenciosul administrativ.

În concluzie, întrucât reclamantele nu pot proba calitatea de persoană vătămată a membrilor acestora, respectiv vătămarea intereselor sale și existența unei pagube cauzate în mod direct de actele contestate, reclamantele nu au calitate procesuală activă.

Întrucât reclamantele nu invocă drepturile sau interesele legitime private ale unei/unor persoanei fizice determinate, acțiunea nu poate intra sub incidența art.8 alin.1 din Legea nr. 554/2004, chestiunea interesului legitim public fiind subsidiară celui privat si în raport de condiționare față de acesta.

În sprijinul susținerilor sale, pârâtul a făcut trimitere la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Contencios administrativ și fiscal exprimată în decizia nr.1019/16.03.2017.

Pârâtul a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor în promovarea prezentei acțiuni și raportat la faptul că acestea nu sunt abilitate printr-o dispoziție statutară să promoveze acțiuni în instanță, în numele membrilor săi, prin care să fie obligate autoritățile administrației publice centrale să reglementeze într-o manieră convenabilă acestora.

Pe fond, în ceea ce privește cazul bine justificat, pârâtul a învederat faptul că nu există o îndoială cu privire la legalitatea autorizațiilor și nu a fost dovedită o astfel de împrejurare, acestea au fost emise în baza și cu respectarea actelor normative în vigoare aplicabile.

Cu privire la îndeplinirea condiției - cazul bine justificat, reclamantele nu prezintă nici un argument din care să reiasă indicii de nelegalitate a actelor administrative contestate.

Astfel, în ceea ce privește criticile reclamantelor pentru susținerea condiției cazului bine justificat, acestea fac confuzii grave și afirmații în afara cadrului legal, în sensul în care omit și ignoră faptul că autorizațiile sunt temporare și au fost emise cu respectarea dispozițiilor art.53 al Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE, realizând o interpretare eronată a legislației ce reglementează activitatea de emitere a autorizațiilor.

Toate argumentele reclamantelor sunt pur speculative si nesusținute cu documente probante, neputându-se în niciun caz reține îndeplinirea condiției existenței cazului bine justificat impus de Legea nr.554/2004 pentru suspendarea executării actului administrativ.

Reclamantele nu dovedesc împrejurări clare, de fapt sau/și de drept care sunt de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea autorizațiilor.

Reclamantele încearcă să inducă în eroare instanța de judecată și susțin faptul că cele trei autorizații ar fi acte normative, dar actele contestate, raportat la efectele pe care le produc și subiecții cărora le sunt adresate, au caracter individual, nu normativ.

Mai mult, înscrișurile a căror suspendare se solicită, au caracter temporar de câte 120 de zile pentru produsele neonicotinoide, și sunt emise "doar pentru situații de urgență", "doar pentru zonele cele mai afectate de atacul anumitor dăunătorilor și doar unde se depășește pragul economic de dăunare".

Reclamantele susțin faptul că interdicția folosirii substanțelor menționate a intrat în vigoare ca urmare a Regulamentului 485/24 mai 2013 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr.540/2011 în ceea ce privește condițiile de autorizare a substanțelor active ciotianidin, tiametoxam și imidactoprid și de interzicere a utilizării și a vânzării semințelor tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin aceste substanțe active (Publicat în Jurnalul Oficial nr.139L din 25.05.2013).

Pârâtul a susținut că, nu se poate reține faptul că emiterea autorizațiilor pentru utilizarea produselor neonicotinoide, capătă caracter permanent, așa cum susțin reclamantele.

Mai mult, reclamantele încearcă să inducă în eroare instanța afirmând și nedovedind că substanțele neonicotinoide sunt dăunătoare albinelor în mod direct și întregului mediu înconjurător și în felul acesta dispozițiile art.53 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 își pierd caracterul excepțional.

Aceste autorizații sunt emise în conformitate cu prevederile art.53 al Regulamentului (CE) nr.1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului, deliberând asupra solicitării nr. 7064/03.12.2024, a Alianței pentru Agricultură și Cooperare, de aprobare a tratării semințelor de porumb și floarea soarelui cu produsul de protecție a plantelor PICUS 600 FS (600 g/l-imidacloprid) pentru combaterea dăunătorilor de sol *Tanymecus dilaticollis* și *Agriotes* spp.

Astfel, pentru perioadă cuprinsă între 20 ianuarie - 19 mai 2025 s-a aprobat tratarea semințelor de porumb și floarea-soarelui cu produsele de protecție a plantelor, iar prin autorizațiile emise se specifică clar faptul că: „însămânțarea cu semințele tratate se va face exclusiv în zonele și pe suprafețele puternic afectate de atacul dăunătorilor de sol”

Tratamentul semințelor de porumb și floarea-soarelui va fi efectuat doar de prestatorii de servicii.

Autorizațiile a căror suspendare se solicită nu sunt altceva decât o dispoziție dată de autoritățile competente, prin care se stabilesc regulile de însămânțare a semințelor de porumb și floarea-soarelui tratate cu produsele de protecție a plantelor.

Apicultorii, pot avea acces la informațiile privind suprafețele cultivate cu semințele ce intră sub imperiul autorizațiilor contestate, și pot evita aceste zone.

Comercializarea și utilizarea acestui produs pe teritoriul României se face cu respectarea legislației privind comercializarea și utilizarea durabilă a produselor de protecție a plantelor.

În vederea reducerii riscului asociat utilizării produselor de protecție a plantelor, se vor aplica cu strictețe anumite măsuri, iar autorizațiile a căror suspendare se solicită nu conțin reguli generale, ci speciale de aplicabilitate în anumite condiții, nu în mod repetat.

Autoritățile române iau măsuri continue pentru controlul cantităților produselor de protecție a plantelor pe baza de neonicotinoide utilizate și a suprafețelor însămânțate cu semințe tratate, iar acordarea derogărilor este decizie strategică pentru siguranța alimentară a României.

Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în calitate de for care veghează la siguranța alimentară a României, a luat decizia strategică, cu impact național, de a acorda derogările având în vedere că în România sunt cultivate aproximativ 3 milioane de hectare cu porumb și floarea soarelui din totalul celor aproximativ 7 milioane de hectare.

Utilizarea tratamentului cu insecticide neonicotinoide al semințelor rămâne ultima soluție cu adevărat eficientă în diminuarea intensității atacurilor dăunătorilor de sol așa cum o arată cercetările agricole desfășurate

Produsele pe baza de neonicotinoide se folosesc pe întreg mapamondul și la alți dăunători, un exemplu în acest sens fiind Ucraina - țara care are cea mai mare suprafață de floarea soarelui din Europa, și al cărei ulei ajunge în țările Comunității Europene, deși cultura de floare soarelui este tratată cu neonicotinoide, printre care și imidacloprid.

Totodată, raportat la obiectul acțiunii, pârâtul a învederat că, din conținutul art.14 din Legea nr.554/2004, reiese că pentru soluționarea favorabilă a cererii de suspendare trebuie îndeplinite în mod cumulativ două condiții: cazul să fie justificat și paguba să fie iminentă. Or, în cauză nu sunt întrunite cele două cerințe esențiale ale suspendării, referitoare la cazul bine justificat și la iminenta unei pagube.

Astfel, reclamantele nu arată sub nicio formă care sunt elementele care să susțină existența cazului bine justificat, majoritatea argumentelor din cererea de chemare în judecată făcând referire doar la faptul că „introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu aceleași produse au fost interzise în mod expres”. Nu rezultă că prin autorizațiile a căror suspendare se solicită, reclamantele ar justifica un interes legitim și nici nu face dovada că ar suferi o pagubă iminentă.

MADR consideră că în mod nefondat reclamantele susțin că: „Cele trei acte administrative sunt afectate de vicii de nelegalitate ce pot fi decelate la o cercetare sumară, compatibilă cu procedura prevăzută de art. 14 din Legea nr. 554/2004.

În recomandarea nr.2, autorii auditului au cerut MADR și Autorității Naționale Fitosanitare "să se asigure că autorizațiile de urgență sunt acordate în conformitate cu articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 astfel cum a fost interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârea sa din 19 ianuarie 2023 (cauza C-162/21)" .

Pe de altă parte, CJUE a judecat o cerere formulată în cadrul unui litigiu între două asociații de combatere a pesticidelor și pentru promovarea biodiversității, Pesticide Action Network Europe ASBL și Nature et Progres Belgique ASBL, pe de o parte, și statul belgian reprezentat de ministrul clasei de mijloc, lucrătorilor independenți, IMM-urilor, agriculturii și integrării sociale, însărcinat cu marile orașe, pe de altă parte, în legătură cu decizii naționale care autorizează, pe de o parte, introducerea pe piață a unor produse fitosanitare pe bază de substanțe active interzise în Uniunea Europeană în vederea tratării semințelor și, pe de altă parte, vânzarea și semănarea de semințe tratate cu aceste produse.

Cu privire la litigiul principal al Hotărârii Curții Europene de Justiție, la care fac trimitere reclamantele, acesta a fost pentru produse conținând substanțele active clotianidin și tiametoxan.

În cadrul articolului 53 din Regulamentul nr. 1107/2009 nu se precizează în mod clar că un produs retras nu poate fi acceptat pentru derogare în anumite situații, așa cum este și situația României, care are un dăunător specific zonei noastre agricole și care poate compromite în totalitate culturile de porumb și floarea soarelui care nu au tratament cu această substanță activă.

De subliniat că autorizațiile de urgență pentru anumite pesticide (în acest caz, neonicotinoide, din categoria insecticidelor) sunt acordate de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale pe baza unei evaluări tehnice efectuate de ANF.

Autorizațiile de urgență pot fi acordate ca derogări de la legislația europeană în vigoare, în baza art. 53 din Regulamentul 1107/2009.

În aceste condiții, nu există împrejurări de natură să creeze o îndoială serioasă privind legalitatea autorizațiilor, acesta fiind emise de autoritatea competentă cu respectarea legislației aplicabile cu motivarea clară a acestora.

În concluzie, în ceea ce privește cazul bine justificat, pârâtul a învederat faptul că nu există o îndoială cu privire la legalitatea autorizațiilor pe care le-a emis și nu a fost dovedită o astfel de împrejurare, întrucât acestea au fost emise în baza și cu respectarea actelor normative în vigoare aplicabile.

În acest context, pârâtul a făcut trimitere la Decizia civilă nr.1002/2012 pronunțată de ICCJ - Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

Referitor la decizia de aprobare a derogărilor pentru utilizarea neonicotinoidelor în tratarea semințelor de porumb și floarea soarelui, a criteriilor care au stat la baza deciziei de a aproba utilizarea acestora, precum și evitarea unor decizii similare, pârâtul a precizat că, așa cum a prezentat structura de specialitate, Autoritatea Națională Fitosanitară (ANF), în conformitate cu prevederile art. 53 al Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului, statele membre, respectiv autoritățile naționale pot autoriza temporar utilizarea unor produse de protecție a plantelor pe bază de neonicotinoide în situații de urgență când există riscul compromiterii culturilor agricole datorat atacului masiv al dăunătorilor.

Trebuie subliniat că art.53 alin.(1) din Regulamentul (CE) nr.1107/2009, constituie o derogare de la norma generală, prevăzută la art. 28 alin. (1) din acest regulament, în temeiul căruia un produs fitosanitar nu se introduce pe piață și nu se utilizează fără să fi fost autorizat în statul membru în cauză. Prin urmare, România în calitate de stat membru, atunci când sănătatea plantelor

este amenințată de pericole ce nu pot fi evitate cu alte mijloace rezonabile, face uz de prevederile alin. (1) a art. 53 din regulamentul menționat, pentru emiterea unei autorizații de urgență.

Acordarea autorizațiilor de urgență de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, s-a făcut în baza rezultatelor proiectului de cercetare din perioada 2018-2022 finanțat prin Planul sectorial pentru cercetare-dezvoltare din domeniul agricol.

Pârâtul a considerat că trebuie să existe un echilibru privind menținerea unei stări fitosanitare adecvate a plantelor și a produselor vegetale având drept obiectiv menținerea competitivității și securității alimentare în condiții de siguranță și calitate a hranei furnizate consumatorilor români, pe deoparte, și conservarea insectelor polenizatoare și familiilor de albine pe de altă parte. Astfel, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale consideră necesară și binevenită elaborarea de măsuri privind protecția polenizatorilor și creșterea coloniilor de albine, ținând cont de situațiile specifice din fiecare stat membru fără a afecta competitivitatea.

De asemenea, la solicitarea organizațiilor reprezentative din sectorul apicol, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a elaborat Ordinul nr.185/10.05.2023 privind aprobarea Codului de conduită al utilizatorului profesionist de produse de protecție a plantelor și al apicultorului, unde se precizează atât obligațiile utilizatorilor profesioniști de produse de protecție a plantelor și ale consiliilor locale cât și obligațiile apicultorilor, postat pe site-ul MADR.

Din datele oficiale notificate Comisiei Europene rezultă că familiile de albine au crescut an de an datorită programelor naționale apicole.

Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a inițiat demersuri la nivelul Consiliului Uniunii Europene (Grupul de lucru al miniștrilor agriculturii - Agrifish) privind revizuirea Regulamentelor de punere în aplicare nr.783, 784 și 785 din anul 2018, în sensul introducerii excepției utilizării semințelor tratate cu neonicotinoide în zonele cu PED depășit.

În consecință, autorizațiile a cărui suspendare se solicită se bucură de prezumția de legalitate.

În ceea ce privește condiția pagubei iminente, pârâtul a precizat că reclamantele au prezentat o serie de consecințe ale autorizațiilor emise care sunt pur ipotetice și speculative. Or, măsura suspendării se bazează pe un caracter urgent în ceea ce privește prejudicierea reclamantelor, iar acestea nu au făcut dovada unui risc actual sau iminent, ci doar eventual, imprevizibil.

Reclamantele justifică paguba iminentă și interesul legitim prin dispozițiile art.20 alin. 1 coroborat cu art.25 alin. 1 și 2 din OUG nr.68/2007 privind răspunderea de mediu cu referire la prevenirea și repararea prejudiciului asupra mediului.

Pârâtul a considerat că, reclamantele nu au motivat în nici un fel existența pagubei iminente, astfel încât nu se dovedește îndeplinită această condiție, obligatorie potrivit dispozițiilor statuate de legiuitor.

În cauză, nu este îndeplinită nici condiția pagubei iminente, întrucât desfășurarea campaniei de însămânțări de primăvară la cele două culturi vizate prin autorizațiile a cărui suspendare se solicită, nu reprezintă un prejudiciu material viitor și previzibil.

Astfel, Înalta Curte a precizat că iminența producerii unei pagube nu se prezumă, ci trebuie dovedită de persoana lezată, sub acest aspect fiind lipsite de relevanță simplele afirmații făcute, iar în sub acest aspect sunt elocvente deciziile nr. 442/2013, nr. 3050/2006 și nr. 2132/08.05.2014 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Simpla solicitare din partea reclamantelor de a se dispune suspendarea autorizațiilor contestate nu este suficientă pentru înlăturarea prezumției de legalitate de care se bucură actele, întrucât dispozițiile legale cuprinse în art.2 alin.(1) lit.t) din Legea nr.554/2004 se referă, în mod expres, la împrejurări de fapt și de drept, iar nu la afirmațiile părților.

Atât timp cât autorizările prezintă o aparentă legalitate nefiind prezentate argumente juridice valabile cu privire la nelegalitatea acestora, instanța nu poate decât să respingă cererea de suspendare formulată de reclamante.

Reclamantele nu au administrat nici un fel de probă de natură să formeze convingerea instanței în sensul iminenței unei pagube materiale, astfel încât să se circumscrie caracterului de excepție al suspendării executării actului administrativ, conform fizionomiei pe care legea în prezent în vigoare o conferă acestei instituții juridice.

Simpla solicitare din partea reclamantelor de a se dispune suspendarea executării actului contestat nu este suficientă pentru înlăturarea prezumției de legalitate de care se bucură actele, întrucât dispozițiile legale cuprinse în art.2 alin.(1) lit. t) din Legea nr.554/2004 se referă, în mod expres, la împrejurări de fapt și de drept, iar nu la afirmațiile părților.

Reclamantele nu fac referire la vreo probă din care să rezulte pe de o parte, existența unui caz bine justificat, iar pe de altă parte, nu rezultă că prin executarea actului contestat, reclamantele ar suferi o pagubă iminentă.

Față de cele de mai sus, pârâtul a apreciat că în speță condiția privind prevenirea pagubei iminente nu este îndeplinită.

În concluzie, Autorizațiile pentru utilizarea în situație de urgență a produselor de protecție a plantelor CRUISER 350 FS pentru tratarea semințelor de porumb și floarea - soarelui nr. 16895/05.12.2024; NUPRID AL 600 pentru tratarea semințelor de porumb și floarea - soarelui nr. 16896/05.12.2024; PICUS 600 FS pentru tratarea semințelor de porumb și floarea - soarelui nr. 16897/05.12.2024, întocmite de Autoritatea Națională Fitosanitară și semnate de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, la cererea fermierilor reprezentați prin cele patru organizații ce formează Alianța pentru Agricultură și Cooperare (AAC): Federația Națională PRO AGRO, LAPAR - Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România, UNCSV - Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal, și AFF - Asociația Forța Fermierilor se bucură de prezumția de legalitate.

Așa cum se menționează și în cuprinsul înscrisurilor a căror suspendare provizorie se solicită, acestea au fost acordate, întrucât la momentul emiterii, în România nu exista alternativă pentru tratamentul semințelor de porumb și floarea-soarelui care să tină dăunătorii de sol sub pragul economic de dăunare (PED), astfel încât să împiedice pierderile de producție cauzate de atacul acestora și care afectează suprafețe de peste 3 milioane hectare (cu tendință de extindere), cu densități foarte mari pe metru pătrat, dăunători ce nu pot fi combătuți prin tratamente în perioada de vegetație (tratamentele în perioada de vegetație fiind de fapt tratamente de corecție).

Prin urmare, actele administrative contestate protejează un interes legitim public, respectiv siguranța alimentară a României.

Cu privire la cererea de obligare sa la plata cheltuielilor de judecată, pârâtul a solicitat respingerea cererii, sau cel puțin cenzurarea cuantumului acestora, în temeiul dispozițiilor art.451 alin. (2) C.proc.civ..

În drept s-au invocat dispozițiile art.1, art.2 alin.(1), art.8, art.14 din Legea nr.554/2004, art.53 alin.(1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009.

*Ulterior, reclamantele FEDERAȚIA ASOCIAȚIILOR APICOLE DIN ROMÂNIA și ASOCIAȚIA ECO RURALIS - ÎN SPRIJINUL FERMIERILOR ECOLOGICI ȘI TRADIȚIONALI au formulat **completare la acțiune** prin care au reiterat petitele din acțiunea inițială și motivele invocate în justificarea acesteia și a adus completări în ceea ce privește faptul că actele administrative a căror suspendare se solicită sunt acte administrative cu caracter normativ. (f.147 și urm., vol.I).*

*Intervenientele Asociația „Uniunea de Ramura Naționala a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV”, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România - Lapar, Federația Națională Pro Agro, Asociația Forța Fermierilor – A.F.F au depus **precizări** la completarea cereii de suspendare formulată de reclamante prin care au precizat, în esență, că autorizațiile a căror suspendare se solicită sunt acte administrative cu caracter individual emise de M.A.D.R. la cererea Alianței pentru Agricultură și Cooperare, fapt menționat în mod expres în autorizații (d.153 și urm., vol.II).*

*Pârâtul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a depus **note de ședință** prin care a detaliat argumentele pentru care consideră că, în cazul de față, nu este îndeplinită niciuna din condițiile impuse de art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004 pentru aplicarea măsurii de excepție a suspendării actelor administrativ, respectiv nu suntem în prezența unui caz bine justificat, nu s-a făcut dovada niciunui element care să pună la îndoiala legalitatea actelor și nici a unei pagube iminente decurgând din executarea acestora (f.156 și urm, vol.II).*

*La data de 27.02.2025, Alchimex S.A. a formulat **cerere de intervenție** în interesul pârâtului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale prin care a susținut că interesul său derivă din faptul că*

produsul NUPRID AL 600FS pentru care a fost eliberată autorizația provizorie nr. 16896/05.12.2024 este produs de ea, astfel că o eventuală suspendare provizorie a actelor emise de pârât ar avea efecte substanțiale pentru activitatea societății (f.163 și urm.,vol.II).

*Pârâtele Asociația „Uniunea de Ramura Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV”, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România - Lapar, Federația Națională Pro Agro și Asociația Forța Fermierilor – A.F.F au depus **întâmpinare** prin care au solicitat respingerea cererii de suspendare formulată de reclamante, cu obligarea acestora, în solidar, la plata cheltuielilor de judecată (f.59 și urm, vol.III).*

În prealabil, pârâtele au invocat excepția lipsei dovezii calității de reprezentant convențional a Societății civile de avocați Dobrinescu Bobrev si a d-lui avocat Dumitru Dobrev care a formulat si semnat cererea de suspendare în numele celor 2 reclamante, întemeiată pe dispozițiile art. 85 alin. 3 C.proc.civ. și ale art. 108 alin. 1 și 3 din Statutul profesiei de avocat, cu referire și la art. 125 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat.

La dosar exista depusa de dl. avocat Dumitru Dobrev împuternicirea avocațială în care se menționează ca a fost întocmită în baza contractului de asistenta juridica nr. 876/31.10.2024.

La termenul din 28.02.2025 dl.avocat Dumitru Dobrev a depus contractul de asistenta juridica nr.876/31.10.2024, contract care nu face dovada calității de reprezentant al d-lui avocat pentru redactarea si semnarea cererii de suspendare a actelor administrative cu care este investita instanța, fără să fie comunicată o copie pârâtelor.

Obiectul contractului de asistenta juridica nr. 876/31.10.2024. cuprinde la pct. 2.1. un mandat special care vizează un anumit act administrativ emis de MADR, respectiv, Ordinul Ministerului Agriculturii privind derogarea pentru utilizarea pesticidelor neonicotinoide, iar la pct.2.2. obiectul contractului cuprinde un mandat general acordat d-lui avocat.

Mandatul special prevăzut în contract vizează un alt act administrativ al MADR.

Curtea de Apel Cluj este investită cu cerere de suspendare a autorizațiilor nr. 16895/05.12.2024, nr. 16896/05.12.2024 si nr. 16897/05.12.2024, acte administrative cu caracter individual emise de MADR si nu cu suspendarea vreunui ordin al MADR.

În raport de disp. art. 125 alin.1 din Statutul profesiei de avocat potrivit căruia contractul de asistenta juridica prevede în mod expres întinderea puterilor pe care clientul le conferă avocatului, urmează sa constatați ca prin acest contract de asistenta juridica, puterile conferite de reclamante Societății civile de avocați Dobrinescu Dobrev privesc un alt act administrativ decât actele administrative ce fac obiectul acestui dosar.

Prin urmare, dl. avocat Dumitru Dobrev nu face dovadă calității de reprezentant al reclamantelor pentru a redacta, semna cererea de suspendare si de a le reprezenta în această cauză, pentru ca nu exista contract de asistenta juridica încheiat în mod legal pentru această cauză.

Este evident ca, în condițiile în care actele administrative a caror suspendare se solicită au fost emise în data de 05.12.2024, contractul de asistenta juridica nr. 876/31.10.2024 fiind încheiat anterior datei emiterii autorizațiilor nu putea reprezintă un mandat legal pentru redactarea si semnarea cererii si reprezentarea în acest dosar de către avocat sau de Societatea civila de avocați.

La data de 31.10.2024 când a fost încheiat contractul de asistenta juridica, nici măcar nu s solicitase acordarea autorizațiilor pentru tratarea semințelor, cu atât mai mult nu fuseseră emise autorizațiile.

Pârâtele au mai invocat, în temeiul art. 194 alin. 1 C.proc.civ., nulitatea cererii de suspendare pentru lipsa semnăturii reclamantelor sau a reprezentanților acestora.

Întrucât dl. avocat Dumitru Dobrev si nici Societatea civila de avocați Dobrinescu Dobrev nu au făcut dovada calității de reprezentant al reclamantelor care să semneze cererea ce face obiectul prezentului dosar, cererea de suspendare este nulă. Lipsa semnăturii se poate acoperi in sa în condițiile alin. 2 al art. 194 C.proc.civ..

O altă excepție invocată de pârâte este a lipsei dovezii calității de mandatar acordat de Asociația " ECO RURALIS - În sprijinul fermierilor ecologici si tradiționali" d-nei Ramona Ioana Duminicioiu pentru semnarea contractului de asistenta juridica nr. 876/31.10.2024, așa cum dispun dispozițiile art. 108 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat.

La dosarul cauzei a fost depusa dovada mandatului doar pentru reclamanta Federația Asociațiilor Apicole din România -ROMAPIS- împuternicirea nr. 111/12.12.2024 pentru Vicepreședintele Constantin Dobrescu în calitate de reprezentant.

Pentru reclamanta Asociația "ECO RURALIS - În sprijinul fermierilor ecologici și tradiționali" nu s-a depus mandatul de reprezentare acordat unei anumite persoane care să semneze contractul de asistență juridică, astfel încât părțile invocă lipsa dovezii calității de reprezentant convențional a d-lui avocat Dumitru Dobrev de a semna și reprezenta această asociație în acest dosar.

În speță, cererea de suspendare este semnată de Societatea civilă de avocați pentru ambele reclamante, dar dovada mandatului este făcută doar pentru reclamanta - Federația Asociațiilor Apicole din România -ROMAPIS.

Pârâtele au invocat și excepția lipsei competenței teritoriale a Tribunalului Cluj având în vedere că reclamanta Federația Asociațiilor Apicole din România – ROMAPIS are sediul în București, reclamanta cu care va continua procesul, în raport de dispozițiile art. 10 alin. 3 teza I din Legea nr. 554/2004 care prevăd competența exclusivă teritorială de la sediul reclamantului, iar Tribunalul Cluj nu este instanța competentă teritorial, astfel încât se impune trimiterea cauzei spre soluționare Tribunalului București.

Pârâtele au invocat și excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor.

Astfel, la pct. 13 din cererea de suspendare, reclamantele susțin că interesul legitim al acestora se prezuma în baza art. 20 alin. 1 coroborat cu art. 25 alin. 1 și 2 din OUG nr. 68/2007 privind răspunderea de mediu cu referire la prevenirea și repararea prejudiciului asupra mediului.

Această susținere nu este întemeiată, întrucât interesul legitim în formularea cererii de suspendare a unor acte administrative emise de MADR nu se poate prezuma în baza art. 20 alin. 1 coroborat cu art. 25 alin. 1 și 2 din OUG nr. 68/2007.

Invocând dispozițiile art. 1, art. 3 alin. 1, art. 9, art. 20 alin. 1 și art. 25 (1) din O.U.G. nr. 68/2007, pârâtele au susținut că, interesul legitim al reclamantelor în formularea cererii de suspendare nu se prezumă, pentru că, în temeiul dispozițiilor art. 25 (1) din OUG nr. 68/2007, forma în vigoare, pot fi atacate în instanța de contencios doar actele, deciziile sau omisiunile autorităților competente prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.

Autoritatea competentă potrivit dispozițiilor art. 9 din această ordonanță de urgență este Garda Națională de Mediu, prin Comisariatele județene.

Autorizațiile a căror suspendare se solicită sunt emise de MADR și nu fac obiectul OUG nr. 68/2007.

Reclamantele nu sunt subiecte de sesizare a instanței de contencios administrativ, întrucât nu justifică interes în promovarea acțiunii, în raport de Decizia ICCJ nr.8/2020 RIL.

Reclamantele prin cererea formulate, nu invocă nici interesul public și nici interesul privat, ci susțin doar că interesul legitim al acestora se prezuma în baza art. 20 alin. 1 coroborat cu art. 25 alin. 1 și 2 din OUG nr. 68/2007.

În lipsa unui interes legitim privat și a unui interes legitim public, nu se poate stabili o legătură directă între actele administrative supuse controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele celor două reclamante, conform Statutului.

Prin urmare, în raport de legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele organismului social, instanța trebuie să stabilească calitatea procesuală activă și justificarea interesului reclamantelor.

Prin acțiunea formulată, reclamantele trebuiau să dovedească mai întâi că a avut loc o încălcare a dreptului sau interesului lor legitim privat după care să susțină în sprijinul cererii și vătămarea interesului public ce decurge din actele administrative atacate.

Nu există nici măcar o susținere în acest sens, cu atât mai mult dovada încălcării dreptului sau interesului lor legitim privat.

Întrucât nu se poate stabili nicio legătură directă între actele administrative supuse controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele organismelor sociale, reclamantele în cauza, pârâtele au solicitat admiterea excepției lipsei de interes și respingerea cererii de suspendare ca fiind făcută de o persoană care nu are calitate procesuală activă și nu justifică un interes.

Pe fondul cererii de suspendare, pârâtele au apreciat că, cererea de suspendare nu este întemeiată întrucât nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute la art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, respectiv, cazuri bine justificate și paguba iminentă, așa cum sunt definite în art. 2 lit. "t" și "s" din Legea nr. 554/2004.

Susținerea reclamantelor în sensul ca formularea plângerii prealabile este a treia condiție prevăzută de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 pentru admiterea cererii de suspendare, nu poate fi primită, pentru că, plângerea prealabilă este prevăzută de art. 7 din Legea 554/2004 ca fiind o procedura prealabilă formulării unei acțiuni în contencios administrativ, a cărei neîndeplinire duce la respingerea cererii ca inadmisibilă și nu o condiție de admisibilitate a cererii de suspendare.

Art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 prevede în mod expres condițiile care trebuie să fie îndeplinite cumulativ pentru suspendarea executării unui act administrativ, respectiv: cazuri bine justificate și paguba iminentă.

Susținerea reclamantelor în sensul ca toate aceste autorizații, deși sunt emise pentru o perioadă de până la 120 de zile, având așadar un efect temporar, acestea capătă prin regularitatea emiterii lor un caracter permanent, nu poate fi reținută ca întemeiată pentru suspendarea efectelor actelor administrative, pentru că:

- instanța trebuie să aibă în vedere durata prevăzută în autorizațiile ce fac obiectul acestui dosar și în care se menționează perioada de valabilitate - Campania de primăvară a anului 2025- și motivele care au determinat emiterea acestora.

Caracterul temporar al acestora trebuie să fie analizat strict în raport de perioada prevăzută în aceste autorizații și nu prin raportare la anii anteriori la care fac reclamantele trimitere.

- De altfel, caracterul temporar al autorizațiilor este recunoscut chiar de reclamante prin acțiune, susținând că prejudiciul iminent provine din faptul că în lunile martie și aprilie se desfășoară campania de însămânțări de primăvară a celor două culturi - porumb și floarea soarelui - vizate prin actele administrative a căror suspendare se solicită.

Practic, reclamantele se contrazic în susțineri în ceea ce privește caracterul temporar pentru care au fost emise cele 3 autorizații.

Apoi, autorizațiile a căror suspendare se solicită nu sunt acte administrative cu caracter normativ, așa cum susțin reclamantele.

Acestea sunt acte administrative cu caracter individual adresate altui subiect de drept, sens în care disp. art. I alin. 2 prevăd în mod expres ca, se poate adresa instanței de contencios administrativ persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept.

Actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte erga omnes, în timp ce actele administrative individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană sau uneori față de mai multe persoane, nominalizate expres în conținutul acestor acte.

În speță, autorizațiile a căror suspendare se solicită sunt acte administrative cu caracter individual emise de MADR la cererea Alianței pentru Agricultură și Cooperare, fapt menționat în mod expres în autorizații.

Nu este îndeplinită condiția cazului bine justificat, definită de art. 2 alin. 1 lit. t din Legea nr. 554/2004, deoarece în justificarea acestei condiții, reclamantele susțin interpretarea eronată de către MADR a art. 53 alin. 1 din Regulamentul (CE) NR. 1107/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 și ca nu a ținut cont de Decizia CJUEC-162/21 din 19 ianuarie 2023, dar aceste motive nu pot fi primite ca reprezentând caz bine justificat, pentru ca, este o problema care soluționează fondul cauzei.

Printr-o cercetare sumară a actelor administrative, se poate observa că MADR nu a interpretat eronat art. 53 alin. 1 din Regulamentul (CE) NR. 1107/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009, astfel încât aceste acte administrative se bucură de prezumția de legalitate.

Art. 53 din Regulament reglementează " Situații de urgență în domeniul protecției plantelor"

Art. 53 alin. 1 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European prevede: "Prin derogare de la art. 28, în circumstanțe speciale, statele membre pot autoriza, pe o perioadă de maxim 120 zile, introducerea pe piața a unor produse fitosanitare destinate să fie aplicate în mod limitat și sub control, atunci când se considera că astfel de măsuri se impun,

deoarece sănătatea plantelor este amenințată de pericole ce nu pot fi evitate cu alte mijloace rezonabile."

Pârâțul MADR în motivarea emiterii autorizațiilor a arătat situația de urgență și circumstanțele speciale care impun folosirea anumitor produse fitosanitare pentru protejarea sănătății plantelor, întrucât nu exista alternativa pentru România, iar în motivarea autorizațiilor se menționează că, aprobarea este pentru tratarea semințelor de porumb și floarea soarelui care se introduc în sol.

Dacă nu sunt tratate semințele, se vor trata plantele în perioada de vegetație cu insecticide, care date în cantități mari pot duce la poluarea mediului.

Or, tocmai tratarea semințelor de porumb și floarea soarelui care se încorporează în sol, este o soluție eficientă și care afectează mai puțin mediu și polenizatorii, comparativ cu aplicarea insecticidelor în vegetație.

Pârâțul a motivat în fapt și în drept necesitatea emiterii acestor acte administrative.

Având în vedere ca reclamantele au invocat în susținerea cazului bine justificat motive de nelegalitate care nu se circumscriu dispozițiilor prevăzute de art.2 alin.1 lit. t) din Legea 554/2004. printr-o analiză sumară a aparentei dreptului, pârâtele au susținut că nu exista împrejurări de natură să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură actele administrative, motiv pentru care nu este îndeplinită condiția cazului bine justificat.

În ceea ce privește Decizia CJUE C-1 62/21 din 19 ianuarie 2023, invocată de reclamante, pârâtele au arătat că aceasta este pronunțată într-o cauză care privește statul Belgian, pentru produse fitosanitare ce privesc alte culturi.

CJUE oferă interpretări ale dreptului european la solicitarea judecătorilor naționali, iar în interpretarea dată de CJUE nu se menționează care sunt produsele fitosanitare în vederea tratării semințelor care trebuie să fie interzise de la autorizare.

Nici condiția pagubei iminente, definită de art. 2 alin. 1 lit. s) din Legea nr. 554/2004 nu este îndeplinită pentru că, iminenta producerii unei pagube nu se prezuma, ci trebuie dovedită de persoana care se considera vătămată, simplele afirmații ale reclamantelor sunt lipsite de relevanță, nefiind în niciun fel dovedite.

În acest context, pârâtele au arătat că, astfel de autorizații cu caracter temporar, pentru situații de urgență, nu au creat pagube pentru apicultori sau familiile de albine.

Reclamantele deși recunosc că au fost emise astfel de autorizații și în anii anteriori, nu au dovedit că prin emiterea unor astfel de autorizații numărul apicultorilor sau al familiilor de albine a scăzut.

Numai prin dovedirea concretă a faptului că numărul apicultorilor sau al familiilor de albine a scăzut, se putea retine paguba iminentă.

Or, reclamantele în anii anteriori, nu au solicitat niciodată suspendarea sau anularea acestora, tocmai pentru faptul că tratarea semințelor de floarea soarelui și porumb s-a făcut cu respectarea strictă a măsurilor stabilite prin aceste autorizații și nu au creat nicio pagubă apicultorilor.

Dimpotrivă, prin adresa nr. 130833/13.02.2025 emisă de pârâțul MADR se menționează că în perioada 2021-2024 numărul de apicultori și de familii de albine a crescut.

Așadar, folosirea acestor produse de tratare a semințelor de floarea soarelui și porumb nu au creat și nu creează pagube apicultorilor în sensul că nu sunt afectate familiile de albine, astfel încât nu este îndeplinită condiția pagubei iminente pentru că nu este dovedită.

La data de 13.03.2025, Alcedo S.R.L. a formulat **cerere de intervenție** în interesul pârâțului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale prin care a susținut că interesul său este justificat de faptul că este distribuitorul autorizat al produsului Nuprid AL600FS (f.89 și urm., vol.II).

În susținerea poziției procesuale a arătat că, reclamantele nu au dovedit un caz bine justificat care să răstoarne prezumția de nelegalitate a actelor administrative precum nici iminenta producerii unei pagube, astfel cum sunt definite de dispozițiile art.14 din Legea nr.554/2004, cele două condiții fiind necesar a fi îndeplinite cumulativ.

La data de 13.03.2025, Asociația Forumul Agricultorilor și Procesatorilor Profesioniști din România a depus **cerere de intervenție** în interesul pârâțului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale prin care a invocat excepția lipsei puterii de reprezentare/lipsei calității de reprezentant

convențional al SCA Dobrinescu Dobrev, cu consecința anulării cererii introductive, iar pe fond a solicitat respingerea cererii de suspendare provizorie a autorizațiilor pentru utilizarea în situații de urgență a produselor de protecție a plantelor pentru tratarea semințelor de porumb și floarea-soarelui, cu cheltuieli de judecată (f.100 și urm, vol.III).

*Reclamantele Federația Asociațiilor Apicole Din România și Asociația „Eco Ruralis - în sprijinul fermierilor ecologici și tradiționali” au depus **concluzii scrise** prin care au combătut apărările și excepțiile invocate de pârâți prin întâmpinare, prezentând pe larg cadru legislativ aplicabil în cauză și au susținut temeinicia cererii lor de suspendare.*

*La data de 18.03.2025, pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a formulat **concluzii scrise** prin care a solicitat înlăturarea susținerilor reclamantelor din cuprinsul concluziilor scrise depuse de acestea. Totodată pârâțul a apreciat ca întemeiată excepția lipsei calității de reprezentant a SCA Dobrinescu Dobrev, a nulității cererii de chemare în judecată potrivit art. 196 C.proc.civ. și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor în raport de O.U.G. nr. 68/2007.*

*Pârâtele Asociația „Uniunea de Ramura Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV”, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România - Lapar, Federația Națională Pro Agro și Asociația Forța Fermierilor – A.F.F au depus **precizări** prin care au arătat că își mențin, în continuare, excepțiile și apărările așa cum le-au formulate prin întâmpinare.*

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

În fapt, prin autorizația nr. 16895/05.12.2024, autorizația nr. 16896/05.12.2024 și autorizația nr. 16897/05.12.2024, acte emise în temeiul art. 53 al Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a aprobat, la solicitarea Alianței pentru Agricultură și Cooperare, utilizarea, în perioada 20 ianuarie – 19 mai 2025, în situație de urgență, a produselor de protecție a plantelor CRUISER 350 FS (350 g/L tiametoxam), NUPRID AL 600 FS (600 g/L imidacloprid) și PICUS 600 FS (600 g/L imidacloprid) pentru tratarea semințelor de porumb și floarea-soarelui, însămânțarea cu semințele tratate urmând a se face exclusiv în zonele și pe suprafețele puternic afectate de atacul dăunătorilor de sol *Tanymecus dilaticollis* și *Agriotes* spp.

În prezenta cauză, reclamantele Federația Asociațiilor Apicole din România – Romapis și Asociația „Eco Ruralis - În Sprijinul Fermierilor Ecologici și Tradiționali” au solicitat suspendarea actelor administrative menționate, invocând în susținerea cererii faptul că, deși utilizarea insecticidelor neonicotinoide este interzisă la nivelul Uniunii, cu toate acestea, pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale din România emite în mod regulat autorizații temporare de câte 120 de zile pentru produsele neonicotinoide, invocând în mod sistematic "situația de urgență" și uzând de prevederile art. 53 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, în ciuda Hotărârii pronunțate în cauza C-162/21 de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, fiind emise în perioada 2014 – 2025 un număr de 57 de autorizații de urgență pentru pesticidele din această clasă a neonicotinoidelor în România.

În speță, în raport de împrejurarea că actele administrative ce fac obiectul cauzei au fost emise la solicitarea Alianței pentru Agricultură și Cooperare, acesta fiind un acord de colaborare inter-organizațională încheiat de Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF, curtea a pus în discuție la termenul din data de 14 februarie 2025 necesitatea introducerii în cauză a beneficiarilor actelor atacate, în temeiul art. 16 din Legea nr. 554/2004, reclamanta înțelegând să extindă cadrul procesual în acest sens la termenul următor din 28 februarie 2025.

Curtea reține că, anterior acestui moment, aceste persoane juridice terțe formulară în cauză cereri de intervenție, cereri similare fiind formulate și de Alchimex SA, în calitate de producător, de Alcedo SRL, în calitate de distribuitor autorizat, de Asociația Forumul Agricultorilor și Procesatorilor Profesioniști din România, în calitate de fermieri interesați.

În cauză, la termenele din 14 februarie 2025, 28 februarie 2025 cauza a fost amânată ca urmare a extinderii cadrului procesual și pentru depunerea la dosar a unor înscrisuri probatorii

relevante pentru determinarea competenței teritoriale în cauză, astfel că s-a procedat totodată și la comunicarea cererilor de intervenție formulate până la aceste termene, în vederea punerii în discuție a admisibilității în principiu a acestora.

În ceea ce privește cererile de intervenție depuse pentru ultimul termen de judecată din 14 martie 2025, curtea a reținut prevederile art. 65 alin. 2 C.proc.civ. care stipulează că intervenientul va prelua procedura în starea în care se află și a constatat că simpla formulare a acestor cereri nu poate fi de natură să tergiverseze cauza dacă aceasta se află în stare de judecată, ipoteză care la acest termen procedural era îndeplinită în cauză.

În cauză, părțile au investit instanța de judecată cu o serie de excepții, respectiv excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a avocatului ales al părților și, pe cale de consecință, excepția nulității cererii pentru lipsa semnăturii, excepția lipsei dovezii calității de mandatar acordat de Asociația Eco Ruralis, excepția lipsei calitatii procesuale active și excepția lipsei de interes, iar în legătură cu o parte dintre înscrisurile depuse în probațiune de reclamante, a fost invocată tardivitatea depunerii acestora în cauză, toate aceste incidente procedurale impunându-se a fi solutionate cu prioritate, în raport de prevederile art. 248 alin. 1 și 2 C.proc.civ..

Privitor la **tardivitatea depunerii înscrisurilor în probațiune** de către reclamante, excepție invocată de pârâtul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, curtea reține că cererea pârâtului a vizat înlăturarea din probatoriul administrat a înscrisurilor de puse de reclamante în datele de 12.03.2025 și 13.03.2025, constând în Hotărârea nr. 4/02.08.2024 privind mandatul președintei Asociației Eco Ruralis și adresa nr. 22258/16.12.2024 emisă de Institutul Național de Sănătate Publică.

Cu privire la această solicitare, curtea reține că, în conformitate cu prevederile art. 254 alin. 1 și 2 pct. 4 C.proc.civ., probele se propun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel, putând fi propuse și oral, în cazurile anume prevăzute de lege, iar dovezile care nu au fost propuse în aceste condiții nu vor mai putea fi cerute și încuviințate în cursul procesului, în afară de mai multe cazurile, printre care și acela că administrarea probei nu duce la amânarea judecării.

Or, în speță, înscrisurile depuse la dosarul cauzei au fost luate la cunoștință de părți, care nu au solicitat acordarea vreunui termen din acest motiv, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale formulându-și chiar apărări în ceea ce privește aceste înscrisuri, dincolo de invocarea excepției tardivității supuse analizei, astfel că nu se poate reține că drepul la apărare al acestora ar fi fost vătămat.

Mai mult, unul dintre cele două înscrisuri constituie o probă care ar fi fost solicitată chiar de către instanță reclamantelor, în raport de împrejurarea că, prin întâmpinarea depusă la data de 10.03.2025 de către pârâtii introduși ulterior în cauză, s-a invocat excepția lipsei dovezii calității de mandatar acordat de Asociația Eco Ruralis, iar potrivit art. 82 alin. 1 C.proc.civ., când instanța constată lipsa dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele părții, va da un termen scurt pentru acoperirea lipsurilor, astfel că nu se poate aprecia că partea era decăzută din dreptul de a depune Hotărârea nr. 4/02.08.2024 privind mandatul președintei Asociației Eco Ruralis.

Ca atare, pentru cele mai sus arătate, curtea va respinge excepția tardivității depunerii înscrisurilor în probațiune de către reclamante ca fiind neîntemeiată.

Privitor la **excepția lipsei dovezii calitatii de reprezentant** în ceea ce privește avocatul care s-a prezentat în cauză din partea reclamantelor, excepție invocată de pârâtii Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF, curtea reține că potrivit art. 194 lit. b) C.proc.civ.: „*Cererea de chemare în judecată va cuprinde: [...] b) numele, prenumele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele, prenumele acestuia și sediul profesional. Dispozițiile art. 148 alin. (1) teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător. Dovada calității de reprezentant, în forma prevăzută la art. 151, se va alătura cererii;*”

În conformitate cu prevederile art. 80 C.proc.civ., părțile pot să exercite drepturile procedurale personal sau prin reprezentant legal, convențional sau judiciar, putând să stea în

judecată printr-un reprezentant ales, în condițiile legii, cu excepția cazului în care legea impune prezența lor personală în fața instanței.

Potrivit art. 84 alin. 1 C.proc.civ., persoanele juridice pot fi reprezentate convențional în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condițiile legii, iar conform art. 85 alin. 3, împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică sau persoană juridică dată unui avocat ori consilier juridic se dovedește prin înscris, potrivit legilor de organizare și exercitare a profesiei.

Conform art. 126 din Statutul profesiei de avocat aprobat prin Hotărârea Uniunii Naționale A Barourilor Din România nr. 64/2011:

„(1) Contractul de asistență juridică prevede, în mod expres, întinderea puterilor pe care clientul le conferă avocatului. În baza acestuia, avocatul se legitimează față de terți prin împuternicirea avocațială întocmită conform anexei nr. II. [...]

(2) În lipsa unor prevederi contrare, avocatul este împuternicit să efectueze orice act specific profesiei pe care îl consideră necesar pentru realizarea intereselor clientului.

(3) Pentru activitățile prevăzute expres în cuprinsul obiectului contractului de asistență juridică, acesta reprezintă un mandat special, în puterea căruia avocatul poate încheia, sub semnătură privată sau în formă autentică, acte de conservare, administrare ori dispoziție în numele și pe seama clientului.”.

Curtea reține că la dosarul cauzei a fost depusă la fila 36, vol. I, împuternicirea avocațială seria B 6352393/2025 în cuprinsul căreia se arată că avocatul din prezenta cauză este împuternicit de reclamante în baza contractului de asistență juridică nr. 876/31.10.2024 să exercite activități de asistență juridică și reprezentare, redactare, semnare documente în fața Curții de Apel Cluj, acest înscris constituind înscrisul șprobator prin care avocatul se legitimează față de terți, astfel cum stipulează art. 126 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat, dispozițiile art. 239 alin. 1 stipulând că înscrisurile întocmite de avocat pentru organizarea activității și legitimarea sa față de terți au forță probantă deplină până la înscrisul în fals.

Mai mult, curtea nu poate aprecia că cele consemnate în împuternicirea depusă la dosar sunt contrazise de cuprinsul contractului de asistență juridică nr. 876/31.10.2024 (f. 156-158, vol. I), întrucât în cuprinsul acestui contract se face referire la promovarea unei cereri de suspendare la Curtea de Apel Cluj a ordinului Ministerului Agriculturii privind derogarea pentru utilizarea pesticidelor neonicotinoide, la data încheierii contractului de asistență actele administrative atacate în prezenta cauză nefiind emise, astfel că la acel moment reclamantele și apărătorul acestora nu aveau cum să cunoască titulatura actului administrativ prin care pârâul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale urma să soluționeze cererea formulată de ceilalți pârâți.

Împrejurarea că reclamantele au ales să contracteze preventiv servicii de asistență juridică cu privire la problema dedusă judecării este justificată de contextul celor invocate de acestea, respectiv de continuitatea practicii administrative a pârâului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale de emitere a unor autorizații temporare de câte 120 de zile pentru produsele neonicotinoide, acte potențial vătămătoare pentru interesele membrilor reclamantelor.

Curtea mai reține că părțile contractante au înțeles să redacteze și să semneze o modificare a convenției în cuprinsul căreia se menționează în mod explicit faptul că obiectul contractului îl constituie acordarea serviciilor de consultanță și asistență juridică constând în studiu dosar și legislație specifică, redactare, semnare și depunere cerere suspendare provizorie la Curtea de Apel Cluj a autorizațiilor pentru utilizarea în situație de urgență a pesticidelor neonicotinoide pentru tratarea semințelor de porumb și floarea soarelui emise de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, or, în raport și de această manifestare de voință.

Or, reținând că, în conformitate cu prevederile art. 82 alin. 1 C.proc.civ., când instanța constată lipsa dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele părții, trebuie să dea un termen scurt pentru acoperirea lipsurilor, curtea apreciază depunerea acestei erate reprezintă o complinire a lipsurilor și este realizată în termenul prevăzut de lege, fiind depusă la dosar la termenul următor datei la care a fost depusă întâmpinarea prin care s-a invocat excepția lipsei dovezii calității de reprezentant.

Ca atare, curtea nu poate aprecia că în prezenta cauză nu s-ar fi făcut dovada calității de reprezentant convențional al reclamantelor în persoana domnului avocat Dumitru Dobrev, respectiv al Societății civile de avocați Dobrinescu Dobrev, în condițiile în care părțile au înțeles să

individualizeze în mod corect în cuprinsul contractului de asistență încheiat inițial emitentul (Ministerul Agriculturii) și obiectul actului administrativ preconizat a fi emis (derogarea pentru utilizarea pesticidelor neonicotinoide), precum și demersurile judiciare ce se impuneau a fi realizate în legătură cu acesta (suspendarea și anularea acestuia), iar ulterior părțile au realizat o erată cu privire la aceste mențiuni, astfel că se constată că se impune respingerea acestei excepții ca fiind neîntemeiată.

Pe cale de consecință, și în ceea ce privește excepția nulității cererii pentru lipsa semnăturii, curtea apreciază că se impune adoptarea aceleiași soluții de respingere ca fiind nefondată.

Astfel, părțile au înțeles să invoce această excepție ca efect al excepția lipsei dovezii calitatii de reprezentant în ceea ce privește avocatul care s-a prezentat în cauză din partea reclamantelor, apreciind că semnătura acestuia nu a fost validă. Or, în condițiile în care excepția lipsei dovezii calitatii de reprezentant a fost respinsă, aceasta conduce la concluzia că semnatarul cererii de chemare în judecată s-a manifestat în limitele legale, cererea neputând fi apreciată ca fiind nulă pentru lipsa semnăturii din cuprinsul său.

Referitor la excepția lipsei dovezii calitatii de mandatar acordat de Asociația Eco Ruralis președintei acesteia, numita Ramona Ioana Dominicioiu, curtea reține că Asociația Eco Ruralis este o entitate juridică constituită potrivit OG nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, iar pentru a se proba dovada mandatului acordat, la dosarul cauzei s-a depus Hotărârea nr. 4/02.08.2024 privind mandatul președintei Asociației Eco Ruralis, în cuprinsul căreia se specifică că președintele se va ocupa de coordonarea activităților legale de evaluare, documentare și comunicare cu privire la impactul pesticidelor neonicotinoide din România asupra țăranilor și micilor fermieri și agroecologiei și de reprezentarea Asociației Eco Ruralis în fața oricăror autorități publice, administrative sau judecătorești, în sprijinul intereselor membrilor asociației în problema pesticidelor neonicotinoide (derogări ilegale și/sau alte probleme).

Or, constatând că aceasta a fost mandatată să acționeze în problema dedusă judecății, nu se poate aprecia că aceasta nu a avut mandat pentru a împuternici reprezentantul convențional să promoveze prezentul demers judiciar, impunându-se respingerea ca neîntemeiată a excepției invocate în legătură cu acest aspect.

În ceea ce privește excepția lipsei calitatii procesuale active a reclamantelor invocată de părți, curtea reține că, potrivit art. 32 alin. 1 lit. b și alin. 2 din Codul de procedură civilă, orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia are calitate procesuală, aceste dispoziții aplicându-se, în mod corespunzător, și în cazul apărărilor.

Conform art. 36 din același act normativ, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Existența sau inexistența drepturilor și obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond.

Aplicând aceste dispoziții legale unui raport juridic precum cel invocat de către reclamante în cererea de chemare în judecată, curtea constată, pe de o parte, că reclamantele sunt persoane terțe față de actele administrative atacate, calitatea de beneficiari ai acestor acte având părțile, însă reclamantele au invocat faptul că justifică un interes în a solicita suspendarea acestor acte administrative în raport de obiectul acestora, de natură să vătămă drepturile și interesele membrilor asociației și federației reclamante.

Potrivit dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 554/2004 care reglementează subiectele de sezină, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public, legiuitorul menționând explicit că se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

Or, această din urmă ipoteză reglementată de legiuitor se regăsește în prezenta cauză, reclamantele atacând acte administrative cu caracter individual adresate altor subiecți de drept, acte despre care susțin că sunt vătămătoare pentru drepturile și interesele legitime ale apicultorilor și fermierilor ecologici și tradiționali.

Astfel cum reiese din Statutul actualizat al Asociației „Eco Ruralis” (f. 54-61, vol.II), printre scopurile și obiectivele acestei asociații se regăsesc și cele privitoare la promovarea și apărarea drepturilor micilor fermieri și țăranilor în societatea românească și "internațională, promovarea unor politici publice favorabile drepturilor micilor fermieri, și țăranilor, consumatorilor și mediului (art. 3 alin. 1 lit. c și d), precum și promovarea și implementarea de concepte și bune practici din domeniul agriculturii și protecției mediului și economiei sociale (art. 4 lit. n).

Totodată, potrivit statutului Federației Asociațiilor Apicole din România (f. 62-66, vol. II), printre scopurile constituirii acesteia se numără și cele privitoare la participarea activă la dialogul cu ministerul de resort, cu alte ministere și instituții centrale, locale sau europene pentru ca actele normative sau alte reglementări legale emise de acestea să corespundă intereselor armonizate ale membrilor săi, precum și promovarea și susținerea adoptării de către autoritățile publice a legilor și reglementărilor necesare dezvoltării și eficientizării exploatațiilor agricole din apicultură (art. 6).

Or, având în vedere scopurile menționate în statutele reclamantelor și reținând că se susține că măsurile autorizate prin actele atacate sunt de natură să afecteze insectele polenizatoare și populația de albine, fiind în contradicție cu metodele tradiționale/ecologice, curtea constată că reclamantele justifică în cauză legitimare procesuală activă, acestea invocând vătămarea drepturilor și intereselor membrilor acestora.

Împrejurarea că în cauză acestea au invocat și faptul că înțeleg să acționeze și în raport de necesitatea protecției mediului nu poate conduce la concluzia că litigiul a fost promovat exclusiv în considerarea unui interes public, susținerile reclamantelor fiind explicate în sensul că realizează demersul judiciar pentru apărarea intereselor și drepturilor membrilor asociației și fundației.

Ca atare, curtea nu poate reține că sunt întemeiate susținerile pârâților în sensul că în cauză se urmărește protejarea exclusiv a unui interes public, fiind îndeplinite în cauză cerințele stabilite în art. 8 alin. 1 ind. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel cum au fost acestea interpretare prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 8/2020 pronunțată în recurs în interesul legii, potrivit căreia, în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului.

Totodată, curtea apreciază că sunt respectate și cele statuate în această materie de Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin hotărârea de referință în materia accesului la justiție în probleme de mediu pronunțată în cauza C-252/22, curtea arătând că articolul 9 alineatul (3) din Convenția privind accesul la informații, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 nu se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia unei entități juridice, alta decât o organizație neguvernamentală de protecție a mediului, nu i se recunoaște calitatea procesuală activă pentru a ataca un act administrativ care nu îi este adresat decât atunci când invocă încălcarea unui interes legitim privat sau a unui interes legat de o situație juridică în legătură directă cu obiectul său de activitate.

Or, după cum s-a arătat, în litigiul dedus judecării reclamantele au invocat încălcarea prin actele administrative atacate a unui interes legitim privat în legătură directă cu obiectul acestora de activitate, astfel că se constată că în cauză se impune respingerea excepției lipsei calității procesuale active în ceea ce le privește pe ambele reclamante.

Referitor la ***exceptia lipsei de interes***, curtea reține că în susținerea acestei excepții pârâții fac referire la inexistența interesului legitim privat, reglementat de prevederile Legii contenciosului administrativ.

Curtea reține că dispozițiile art. 32 alin. 1 lit. d C.proc.civ. care arată că orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia justifică un interes nu au în vedere dovedirea interesului legitim privat sau public, ci exclusiv cerința invocării unui interes în formularea și susținerea demersului judiciar, dovedirea vătămării unui interes legitim privat fiind un aspect care vizează fondul litigiului, iar nu cerințele privind legala investire a instanței de judecată, respectiv condițiile de executare a acțiunii civile.

Astfel, art. 2 alin. 1 lit. o din Legea nr. 554/2004 prevede că interesul legitim privat este posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și

previzibil, prefigurată, pe când, în accepțiunea art. 32 C.proc.civ., interesul este folosul practic, avantajul legal pe care partea îl urmărește prin punerea în mișcare a mijlocului procesual.

Potrivit art. 33 din același act, interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual. Cu toate acestea, chiar dacă interesul nu este născut și actual, se poate formula o cerere cu scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara.

Or, în speță, după cum s-a arătat în analiza realizată din perspectiva legitimării procesuale active, reclamantele au menționat că interesul acestora este de a opri realizarea măsurilor autorizate prin actele atacate, pentru a împiedica efectele pe care acestea le produc asupra insectele polenizatoare și populației de albine și asupra agriculturii cu metodele tradiționale/ecologice, justificând așadar un interes determinat, legitim, personal, născut și actual în cauză în sensul art. 32 și art. 33 C.proc.civ., impunându-se respingerea ca neîntemeiată a excepției lipsei de interes.

Fiind respinse excepțiile invocate în cauză de către părți, curtea reține că în speță au fost depuse la dosar mai multe ***cereri de intervenție*** formulate de Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV, Asociația Forța Fermierilor – AFF, Alchimex SA, Alcedo SRL și Asociația Forumul Agricultorilor și Procesatorilor Profesioniști din România.

Potrivit art. 61 alin. 1 și 3 C.proc.civ., oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare, intervenția fiind accesorie, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți, dispozițiile art. 63 stipulând că cererea de intervenție accesorie va fi făcută în scris și va cuprinde elementele prevăzute la art. 148 alin. (1), care se va aplica în mod corespunzător, putând fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecății, chiar și în căile extraordinare de atac.

Totodată, conform art. 64 alin. 1 și 2, instanța va comunica părților cererea de intervenție și copii de pe înscrisurile care o însoțesc, iar după ascultarea intervenientului și a părților, instanța se va pronunța asupra admisibilității în principiu a intervenției, printr-o încheiere motivată.

Nu în ultimul rând, potrivit art. 65, intervenientul devine parte în proces numai după admiterea în principiu a cererii sale, preluând procedura în starea în care se află în momentul admiterii intervenției, dar va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție. Actele de procedură ulterioare vor fi îndeplinite și față de el.

Or, interpretând aceste prevederi legale, curtea a apreciat că, reținând prevederile art. 65 alin. 2 C.proc.civ. care stipulează că intervenientul va prelua procedura în starea în care se află, simpla formulare a unor cereri de intervenție nu poate fi de natură să tergiverseze cauza dacă aceasta se află în stare de judecată. Textele legale mai sus arătate se impun a fi interpretate coroborat, posibilitatea recunoscută legal terților interesați de a formula o cerere de intervenție accesorie într-un litigiu aflat pe rolul instanței în vederea apărării interesului propriu prin susținerea poziției uneia dintre părți neputând influența cursul litigiului în care se intervine prin provocarea amânării soluționării acestuia atunci când cauza se află în stare de judecată, prin comunicarea cererii de intervenție părților. În caz contrar, este de domeniul evidenței că exercitarea abuzivă a acestui drept de către terți interesați poate goli de conținut chiar dreptul de acces la instanță într-o ipoteză precum cea din litigiu în care cererea cu care a fost sesizată instanța este expres calificată de legiuitor ca fiind o pricină urgentă, iar actele administrative a căror suspendare se solicită au un termen de aplicabilitate, termen în care, pentru respectarea unui veritabil drept de acces la instanță al reclamantelor, cererea acestora ar trebui să fie analizată și soluționată de o instanță de judecată.

Ca atare, în ceea ce îi privește cererile de intervenție accesorie formulate de Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV, Asociația Forța Fermierilor – AFF și Alchimex SA, curtea constată că parcurgerea procedurii până la acest moment a facilitat comunicarea acestora părților, astfel că s-a pus în discuție la ultimul termen de judecată admisibilitatea în principiu a acestor cereri de intervenție.

Din această perspectivă, a admisibilității în principiu, curtea apreciază în sensul în care se impune respingerea acestor cereri de intervenție.

Astfel, privitor la cererile de intervenție formulate de Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV, Asociația Forța Fermierilor – AFF, aceste persoane juridice au fost introduse în cauză în calitate de pârâți ca urmare a celor puse în discuție de curte, în temeiul art. 16 ind. 1 din Legea nr. 554/2004, în raport de calitatea acestora de beneficiari direcți ai actelor administrative atacate, acte care au fost emise la solicitarea acestora, astfel că se constată că nu se justifică în cauză participarea acestora într-o dublă calitate procesuală, statutul de pârâți permițându-le realizarea pe deplin a apărării în litigiul dedus judecării.

În ceea ce privește cererea de intervenție accesorie formulată de Alchimex SA, în calitate de producător, curtea nu poate aprecia că interesul invocat este suficient de caracterizat pentru a se justifica admiterea în principiu în prezenta cauză a cererii de intervenție, fiind de domeniul evidenței că nu toate persoanele în favoarea cărora un act administrativ poate produce efecte pot avea calitatea de intervenient, ci numai cele care justifică un interes suficient și a căror apărare este de natură să sprijine apărarea părții în favoarea cărora înțeleg să intervină. Or, în speță, curtea nu decelează interesul acestei persoane, simpla implicare în lanțul tranzacțional al produsului NUPRID AL 600FS nefiind de natură să conducă la concluzia că cerințele prevederilor art. 61, art. 63 și art. 64 C.proc.civ. sunt îndeplinite, astfel că și aceasta cerere de intervenție se impune a fi respinsă în principiu.

Privitor la cererile de intervenție formulate de Alcedo SRL, în calitate de distribuitor autorizat, de Asociația Forumul Agricultorilor și Procesatorilor Profesioniști din România, în calitate de fermieri interesați, aceste cereri au fost depuse în cauză pentru acest termen de judecată, astfel că, neprocedându-se la comunicarea acestora părților, nu s-a procedat la punerea în discuție a admisibilității în principiu a acestor cereri.

Pe ***fondul cererii de suspendare***, curtea reține incidența dispozițiilor art. 14 alin. 1 din Legea 554/2004 conform căroră: „(1) *În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile prevederilor art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare sau în termen de maximum 30 de zile de la luarea la cunoștință a conținutului actului care nu mai poate fi revocat, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anulare a actului în termen de maximum 60 de zile de la introducerea acțiunii în suspendare și dacă fondul cererii de suspendare nu a fost soluționat, instanța investită cu cererea de suspendare va constata această împrejurare și va respinge cererea de suspendare ca lipsită de interes. Dacă suspendarea s-a dispus, aceasta încetează de drept și fără nicio formalitate.*”

Suspendarea executării actelor administrative reprezintă operațiunea de întrerupere vremelnică a efectelor acestora, fiind un instrument procedural pus la dispoziția autorității emitente sau a instanțelor judecătorești în vederea respectării principiului legalității. În alte cuvinte, în anumite condiții, cât timp autoritatea emitentă sau instanța de judecată realizează procesul de evaluare, este echitabil ca acesta din urma să nu-și producă efectele față de destinatari.

În sensul celor de mai sus este și Recomandarea (89) 8 adoptată de Comitetul de Miniștri din cadrul Consiliului Europei la data de 13.09.1989, referitoare la protecția jurisdicțională provizorie în materie administrativă, în acord cu care, atât timp cât autoritățile administrative acționează în diferite domenii și deci activitățile lor sunt de natură a afecta drepturile, libertățile și interesele persoanelor, cu atât mai mult se impune, pe baza ansamblului circumstanțelor și intereselor, să se dispună măsuri de protecție provizorii, pentru evitarea unui prejudiciu ireparabil, pe care echitatea impune să fie evitat.

Măsura suspendării, ce are caracter provizoriu, presupune punerea în balanța a interesului social cu cel personal, preeminența unuia dintre ele fiind subsumată principiului legalității.

Este locul să se precizeze, de asemenea, că actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate care, la rândul său, are la bază prezumția de autenticitate și de veridicitate. Acesta este și motivul pentru care legiuitorul, plecând de la caracterul executoriu al actelor administrative, a reglementat posibilitatea ca instanța de contencios administrativ să dispună suspendarea executării acestuia, în condițiile art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004.

În atare condiții, este important a se asigura atât un echilibru în procesul executării actelor administrative, cât și garanțiile de echitate pentru cetățeni, mai cu seama că activitățile administrative nu pot fi discreționare.

Un act administrativ va putea fi suspendat din executarea sa numai în situația în care instanța va constata în mod temeinic îndeplinirea cumulativă a două condiții: existența unui caz bine justificat și necesitatea evitării unei pagube iminente.

În ceea ce privește prezența unui caz bine justificat, conform art. 2 alin. 1 lit t) din Legea nr. 554/2004, cazurile bine justificate presupun împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ. Altfel spus, condiția existenței unui caz bine justificat este îndeplinită în situația în care se regăsesc argumente juridice aparent valabile cu referire la nelegalitatea actului administrativ ce face obiectul litigiului. Principiul legalității activității administrative presupune ca autoritățile administrative să nu eludeze legea și, totodată, ca deciziile lor să se întemeieze pe lege. Cele trei reguli stabilite de doctrina de specialitate în privința principiului legalității, sunt: existența unei baze legale, obligația de a respecta regulile care reglementează activitatea administrației, precum și obligația de a respecta legile generale.

Principiul legalității este reglementat de art. 1 alin. 5 și art. 6 alin. 2 din Constituția României, astfel că reprezintă unul dintre elementele dreptului la o bună administrare.

Este adevărat faptul că actele administrative se bucură de prezumția de legalitate, care nu poate face obiectul analizei instanței investită cu soluționarea cererii întemeiate pe dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004, însă nu este mai puțin adevărat faptul că această măsură trebuie privită ca fiind una de conservare, care se justifică în acele situații în care executarea actului, cu privire la care există o îndoială serioasă, ar fi de natură să producă o pagubă iminentă.

În jurisprudența sa constantă, secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a reținut că, pentru conturarea cazului temeinic justificat care să impună suspendarea unui act administrativ, instanța nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ.

Astfel de împrejurări vădite, de fapt sau/și de drept care sunt de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea unui act administrativ au fost reținute ca fiind: emiterea unui act administrativ de către un organ incompetent sau cu depășirea competenței, actul administrativ emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ.

Analizând **cerința cazului bine justificat** prin raportare la criticile reclamantelor, apreciind la nivel de aparență și fără a antama fondul litigiului dintre părți, în limitele permise de procedura reglementată de art. 14 din Legea 554/2004, instanța apreciază că în speță există o îndoială serioasă cu privire la legalitatea actelor administrative a căror suspendare se solicită.

Din cuprinsul acestora, Curtea constată că temeiul de drept menționat în autorizația nr. 16895/05.12.2024, autorizația nr. 16896/05.12.2024 și autorizația nr. 16897/05.12.2024 este art. 53 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului, pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale aprobând în virtutea acestui text legal utilizarea produselor de protecție a plantelor CRUISER 350 FS (350 g/L tiametoxam), NUPRID AL 600 FS (600 g/L imidacloprid) și PICUS 600 FS (600 g/L imidacloprid) pentru tratarea semințelor de porumb și floarea-soarelui.

Curtea reține că, potrivit art. 14 alin. 1 din Directiva 2009/128/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unui cadru de acțiune comunitară în vederea utilizării durabile a pesticidelor:

„Statele membre iau toate măsurile necesare pentru promovarea gestionării dăunătorilor cu un consum redus de pesticide, acordând prioritate, oricând este posibil, metodelor nechimice, astfel încât utilizatorii profesioniști de pesticide să treacă la utilizarea practicilor și produselor disponibile pentru remediarea aceleiași probleme a dăunătorilor, care prezintă cele mai mici riscuri pentru sănătatea umană și pentru mediu. Gestionarea dăunătorilor cu un consum redus de pesticide include gestionarea integrată a dăunătorilor, precum și agricultura ecologică [...]”

În conformitate cu considerentele (8), (24), (32) și (33) ale Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului:

„(8) Scopul prezentului regulament este acela de a asigura un nivel ridicat de protecție, atât pentru sănătatea umană, cât și pentru cea animală, precum și un nivel ridicat de protecție a mediului și, în același timp, de a proteja competitivitatea agriculturii în Comunitate. [...] Este necesară aplicarea principiului precauției și prezentul regulament ar trebui să asigure faptul că industria dovedește că substanțele sau produsele fabricate sau introduse pe piață nu exercită niciun efect nociv asupra sănătății umane sau animale și nu au niciun efect inacceptabil asupra mediului. [...]

(24) Dispozițiile care reglementează acordarea autorizațiilor trebuie să asigure un nivel ridicat de protecție. În special, atunci când se acordă autorizații pentru produse fitosanitare, obiectivul protejării sănătății umane și animale, precum și a mediului ar trebui să primeze față de obiectivul îmbunătățirii producției vegetale. În consecință, înainte ca produsele fitosanitare să fie introduse pe piață, este necesar să se demonstreze că acestea prezintă beneficii evidente pentru producția vegetală și că nu exercită niciun efect nociv asupra sănătății umane sau animale, inclusiv asupra sănătății grupurilor vulnerabile, precum și că nu prezintă niciun efect inacceptabil asupra mediului. [...]

(32) În cazuri excepționale, când producția vegetală sau ecosistemele sunt expuse unor pericole sau amenințări care nu pot fi contracarate prin alte mijloace rezonabile, statelor membre ar trebui să li se permită să autorizeze produse fitosanitare care nu îndeplinesc condițiile prevăzute în prezentul regulament. Autorizațiile temporare acordate în astfel de circumstanțe ar trebui revizuite la nivel comunitar.

(33) Legislația comunitară privind semințele prevede libera circulație a semințelor în interiorul Comunității, dar nu conține o dispoziție specifică privind semințele tratate cu produse fitosanitare. O astfel de dispoziție ar trebui, prin urmare, să fie inclusă în prezentul regulament. În cazul în care semințele tratate prezintă un risc grav pentru sănătatea umană sau animală sau pentru mediu, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a adopta măsuri de protecție.”

Totodată, potrivit prevederilor art. 28 și art. 53 alin. 1 din același Regulamentul nr. 1107/2009:

Articolul 28 Autorizarea introducerii pe piață și a utilizării

„(1) Un produs fitosanitar nu se introduce pe piață și nu se utilizează fără să fi fost autorizat în statul membru în cauză, în conformitate cu prezentul regulament.”

Articolul 53 Situații de urgență în domeniul protecției plantelor,

„(1) Prin derogare de la articolul 28, în circumstanțe speciale, statele membre pot autoriza, pe o perioadă de maximum 120 de zile, introducerea pe piață a unor produse fitosanitare destinate să fie aplicate în mod limitat și sub control, atunci când se consideră că astfel de măsuri se impun deoarece sănătatea plantelor este amenințată de pericole ce nu pot fi evitate cu alte mijloace rezonabile.

Statul membru în cauză informează de îndată celelalte state membre și Comisia cu privire la măsura adoptată, furnizând informații detaliate cu privire la situație și la toate acțiunile întreprinse pentru a garanta siguranța consumatorilor.”

Curtea mai reține aplicabilitatea în cauză, în raport de împrejurarea că actele atacate au vizat produse de protecție a plantelor care conțin substanțele active tiametoxam și imidacloprid, a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/785 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește condițiile de aprobare a substanței active tiametoxam și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/783 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește condițiile de aprobare a substanței active imidacloprid.

Astfel, potrivit considerentelor 11, 13, 15 și art. 2 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/785 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește condițiile de aprobare a substanței active tiametoxam:

„(11) În urma examinării informațiilor prezentate de solicitant, Comisia a concluzionat că informațiile de confirmare suplimentare solicitate prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr.

485/2013 nu au fost furnizate și, după ce a luat în considerare concluzia cu privire la versiunea actualizată a evaluării riscurilor pentru albine, Comisia a concluzionat că riscurile pentru albine nu pot fi excluse fără a impune restricții suplimentare. Ținând seama de necesitatea de a asigura un nivel de siguranță și de protecție în conformitate cu nivelul ridicat de protecție a sănătății urmărit în Uniune, este oportun să se interzică toate utilizările în exterior. Prin urmare, este necesar să se limiteze utilizarea tiametoxamului la sere permanente, iar cultura rezultată să rămână într-o seră permanentă pe parcursul întregului său ciclu de viață, astfel încât aceasta să nu fie replantată în exterior. [...]

(13) Având în vedere riscurile pentru albine prezentate de semințele tratate, introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin tiametoxam ar trebui să facă obiectul aceluiași restricții ca utilizarea substanței tiametoxam. Prin urmare, este oportun să se prevadă ca semințele tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin tiametoxam să nu fie introduse pe piață sau utilizate, cu excepția cazului în care semințele sunt destinate a fi utilizate doar în sere permanente și a cazului în care cultura rezultată rămâne într-o seră permanentă pe parcursul întregului său ciclu de viață. [...]

(15) În ceea ce privește produsele de protecție a plantelor care conțin tiametoxam, în cazul în care statele membre acordă o perioadă de grație în temeiul articolului 46 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, respectiva perioadă ar trebui să expire cel târziu la 19 decembrie 2018.

Articolul 2 Interzicerea introducerii pe piață și utilizarea semințelor tratate

„Semințele tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin tiametoxam nu sunt introduse pe piață sau utilizate, cu excepția cazului în care:

(a) semințele sunt destinate a fi utilizate doar în sere permanente; și

(b) cultura rezultată rămâne într-o seră permanentă pe parcursul întregului său ciclu de viață.”

Totodată, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/783 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește condițiile de aprobare a substanței active imidacloprid reglementează similar:

„(11) În urma examinării informațiilor prezentate de solicitant în 2014, Comisia a concluzionat că informațiile de confirmare suplimentare solicitate prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 485/2013 nu au fost furnizate și, după ce a luat în considerare concluzia cu privire la versiunea actualizată a evaluării riscurilor pentru albine, Comisia a concluzionat că riscurile pentru albine nu pot fi excluse fără a impune restricții suplimentare. Ținând seama de necesitatea de a asigura un nivel de siguranță și de protecție în conformitate cu nivelul ridicat de protecție a sănătății urmărit în Uniune, este oportun să se interzică toate utilizările în exterior. Prin urmare, este necesar să se limiteze utilizarea imidaclopridului la sere permanente, iar cultura rezultată să rămână într-o seră permanentă pe parcursul întregului său ciclu de viață, astfel încât aceasta să nu fie replantată în exterior. [...]

(13) Având în vedere riscurile pentru albine prezentate de semințele tratate, introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin imidacloprid ar trebui să facă obiectul aceluiași restricții ca utilizarea substanței imidacloprid. Prin urmare, este oportun să se prevadă ca semințele tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin imidacloprid să nu fie introduse pe piață sau utilizate, cu excepția cazului în care semințele sunt destinate a fi utilizate doar în sere permanente și a cazului în care cultura rezultată rămâne într-o seră permanentă pe parcursul întregului său ciclu de viață. [...]

(15) În ceea ce privește produsele de protecție a plantelor care conțin imidacloprid, în cazul în care statele membre acordă o perioadă de grație în temeiul articolului 46 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, respectiva perioadă ar trebui să expire cel târziu la 19 decembrie 2018. [...]

Articolul 2 Interzicerea introducerii pe piață și utilizarea semințelor tratate

Semințele tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin imidacloprid nu sunt introduse pe piață sau utilizate, cu excepția cazului în care:

(a) semințele sunt destinate a fi utilizate doar în sere permanente; și

(b) cultura rezultată rămâne într-o seră permanentă pe parcursul întregului său ciclu de viață.”

În ceea ce privește caracterul obligatoriu al regulamentelor menționate, curtea reține prevederile art. 288 din Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit căruia regulamentul are aplicabilitate generală, acesta fiind obligatoriu în toate elementele sale și aplicându-se direct în fiecare stat membru.

Curtea mai reține că asupra prevederilor art. 53 alin. 1 din același Regulamentul nr. 1107/2009 prin raportare la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/785 a fost chemată să se pronunțe Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-162/21, instanța de contencios european concluzionând în mod explicit în sensul că:

„Articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului trebuie interpretat în sensul că nu permite unui stat membru să autorizeze introducerea pe piață a unor produse fitosanitare în vederea tratării semințelor, precum și introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu aceste produse, în condițiile în care introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu aceleași produse au fost interzise în mod expres printr-un regulament de punere în aplicare.”

În considerentele acestei hotărâri s-a reținut că:

„34 [...] articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009 constituie o derogare de la norma generală, consacrată la articolul 28 alineatul (1) din acest regulament, în temeiul căreia un produs fitosanitar nu se introduce pe piață și nu se utilizează fără să fi fost autorizat în statul membru în cauză, în conformitate cu regulamentul menționat. Or, conform unei jurisprudențe consacrate, fiind vorba despre o derogare, aceasta trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. [...]

39 Rezultă că articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009 permite statelor membre să autorizeze, sub rezerva respectării condițiilor pe care le prevede, introducerea pe piață a produselor fitosanitare care conțin substanțe care nu intră sub incidența unui regulament de aprobare. În schimb, modul de redactare a acestei dispoziții nu permite să se concluzioneze că statele membre pot deroga astfel de la reglementările Uniunii care urmăresc în mod expres să interzică introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu produse fitosanitare.[...]

42 În ceea ce privește, în continuare, contextul în care se înscrie articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009, este necesar să se arate că, în considerentul (32) al acestui regulament, legiuitorul Uniunii a făcut referire la posibilitatea statelor membre de a autoriza, în cazuri excepționale, produse fitosanitare care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de regulamentul menționat.

43 Deși din acest considerent reiese că legiuitorul respectiv a intenționat să permită statelor membre să autorizeze produse fitosanitare sau, în speță, semințe tratate cu asemenea produse, fără respectarea condițiilor prevăzute de același regulament, considerentul menționat nu evidențiază nicidecum voința acestui legiuitor de a le permite să deroge de la o interdicție explicită a unor asemenea semințe.

44 În plus, este necesar să se observe că interpretarea articolului 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009 [...] este susținută de obligația statelor membre, în temeiul articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2009/128, de a lua toate măsurile necesare pentru promovarea gestionării dăunătorilor cu un consum redus de pesticide, acordând prioritate, oricând este posibil, metodelor nechimice, astfel încât utilizatorii profesioniști de pesticide să treacă la utilizarea practicilor și produselor disponibile pentru remedierea aceleiași probleme a dăunătorilor care prezintă cele mai mici riscuri pentru sănătatea umană și pentru mediu.

45 În sfârșit, este necesar să se arate că măsurile de interdicție prevăzute de Regulamentele de punere în aplicare 2018/784 și 2018/785 au fost adoptate ținând seama de necesitatea de a garanta un nivel de siguranță și de protecție în conformitate cu nivelul ridicat de protecție a sănătății animalelor urmărit în cadrul Uniunii, după cum se arată în considerentul (11) al acestor regulamente.

46 Asemenea interdicții răspund astfel obiectivului Regulamentului nr. 1107/2009, care este, după cum se precizează la articolul 1 alineatele (3) și (4) din acest regulament și așa cum se

reflectă în considerentul (8) al acestuia, în special asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane și animale, precum și a mediului.

47 [...] aceste dispoziții se întemeiază pe principiul precauției, care este unul dintre fundamentele politicii de protecție la un nivel ridicat urmărite de Uniune în domeniul mediului, conform articolului 191 alineatul (2) primul paragraf TFUE, pentru a evita ca substanțe active sau produse introduse pe piață să aducă atingere sănătății umane și animale sau mediului.

48 În plus, trebuie să se constate, după cum se arată în considerentul (24) al Regulamentului nr. 1107/2009, că dispozițiile care reglementează acordarea autorizațiilor trebuie să asigure un nivel ridicat de protecție și că, în special atunci când se acordă autorizații pentru produse fitosanitare, obiectivul protejării sănătății umane și animale, precum și a mediului „ar trebui să primeze” față de obiectivul îmbunătățirii producției vegetale [a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 mai 2022, R. en R. (Utilizare agricolă a unui produs neautorizat), C-189/21, EU:C:2022:360, punctele 42 și 43].

49 În consecință, după cum precizează acest considerent, înainte ca produsele fitosanitare să fie introduse pe piață, este necesar să se demonstreze nu numai că acestea prezintă beneficii evidente pentru producția vegetală, ci și că, în plus, ele nu exercită niciun efect nociv asupra sănătății umane sau animale.

50 Or, dacă articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009 ar fi interpretat în sensul că autorizează introducerea pe piață și utilizarea de semințe tratate cu produse fitosanitare, chiar dacă această introducere pe piață și această utilizare au făcut obiectul, după evaluarea Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară, al unei măsuri de interdicție expresă, o asemenea interpretare ar însemna, pe de o parte, să se contravină obiectivului acestui regulament, astfel cum este amintit la punctele 46 și 47 din prezenta hotărâre. Pe de altă parte, această interpretare ar însemna să se acorde prioritate îmbunătățirii producției vegetale față de prevenirea riscurilor pentru sănătatea umană și animală, precum și pentru mediu pe care le-ar putea determina utilizarea semințelor tratate cu produse fitosanitare a căror nocivitate a fost dovedită, cu încălcarea considerațiilor expuse la punctul 48 din prezenta hotărâre.

51 În această privință, trebuie subliniat că măsurile de interdicție, precum cele prevăzute de Regulamentele de punere în aplicare 2018/784 și 2018/785, sunt adoptate de Comisie cu respectarea unor condiții stricte, întrucât semințele tratate cu asemenea produse fitosanitare pot prezenta un risc grav pentru mediu, sănătatea umană sau animală.

52 Astfel, după cum se arată în considerentul (6) al Regulamentului de punere în aplicare 2018/784, în cazul majorității culturilor, Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară a identificat printre altele existența unor riscuri acute ridicate și a unor riscuri cronice pentru albine, reprezentate de produsele de protecție a plantelor care conțin substanța activă clotianidin, în special prin expunerea la praf și prin consumul de reziduuri din polenul și nectarul contaminate. Considerentul (13) al Regulamentului de punere în aplicare 2018/785 subliniază de asemenea riscurile pentru albine prezentate de semințele tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin tiametoxam.

53 Pe de altă parte, trebuie adăugat că interpretarea reținută a articolului 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009 este valabilă nu numai pentru introducerea pe piață și pentru utilizarea semințelor tratate cu produse fitosanitare care au fost interzise în mod expres prin regulamente de punere în aplicare, în speță pentru semănarea acestor semințe, ci și pentru introducerea pe piață a unor asemenea produse fitosanitare în vederea tratării semințelor menționate.”.

Or, în raport de toate considerentele legale și jurisprudențiale anterior expuse, în prezenta cauză, chiar judecând la nivel de aparență, este de domeniul evidenței că asupra legalității actelor administrative atacate planează o îndoială serioasă, acestea fiind emise în contradicție cu prevederile Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/783 și Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/785, modalitatea de adoptare a derogărilor menționate în cuprinsul celor trei autorizații fiind întocmai modalitatea cu privire la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene a arătat în mod explicit în cauza C-162/21 că, uzând de această modalitate de reglementare întemeiată pe dispozițiile derogatorii ale articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009, nu se pot realiza derogări de la interdicțiile din regulamentele de punere în aplicare.

Totodată, curtea constată că cele două regulamente menționate au ca obiect al interdicției exact substanțele active ce au făcut obiectul actelor administrative a căror suspendare se solicită în prezenta cauză, respectiv imidacloprid și tiametoxam, iar din cuprinsul acestor regulamente reiese fără putere de tăgadă faptul că au fost adoptate ca urmare a riscurilor pentru albine prezentate de aceste substanțe active, reținându-se totodată și că, în ceea ce privește semințele tratate, introducerea pe piață și utilizarea semințelor tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin aceste substanțe ar trebui să facă obiectul aceluiași restricții ca utilizarea substanței însăși.

Curtea reține că, în ceea ce privește cazul bine justificat și iminența unei pagube, acestea sunt analizate în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, fiind lăsate la aprecierea judecătorului, care nu poate efectua decât o analiză sumară a aparenței dreptului, pe baza împrejurărilor de fapt și de drept prezentate de partea interesată, cu respectarea unui echilibru rezonabil între interesul public pe care autoritatea publică este obligată să îl îndeplinească și drepturile subiective sau interesele legitime private care pot fi afectate.

Îndeplinirea celor două condiții este verificată, în funcție de circumstanțele cauzei, printr-o analiză sumară a aparenței dreptului, pe baza argumentelor de fapt și de drept prezentate de partea interesată, care trebuie să ofere indicii suficiente pentru răsturnarea prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ și să facă verosimilă iminența producerii unei pagube greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza în care actul contestat ar fi, în final, anulat de instanță.

Or, în speță, în raport de cele anterior menționate, curtea constată este pe deplin dovedit cazul bine justificat prevăzut de art. 14 alin. 1 prin raportare la art. 2 lit. t din Legea 554/2004.

Nu pot fi primite apărările pârâtului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale privitoare la caracterele excepțional (limitat în spațiu ca aplicare) și temporar al măsurilor de derogare aprobate, la siguranța alimentară a României care ar fi impus adoptarea acestor decizii strategice (aspect nedovedit în cauză), respectiv cu privire la necesitatea utilizării, în absența acestor derogări, a unor substanțe mult mai poluante pentru mediu pentru eradicarea dăunătorilor de sol care depășesc pragul economic de dăunare. Curtea constată că toate aceste apărări nu pot să înlătore îndoiala serioasă existentă asupra legalității actelor administrative atacate, întrucât, după cum s-a arătat, articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009 nu poate fi interpretat în sensul că autorizează introducerea pe piață și utilizarea de semințe tratate cu produse fitosanitare, chiar dacă această introducere pe piață și această utilizare au făcut obiectul, după evaluarea Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară, al unei măsuri de interdicție expresă, nefiind admisă astfel nicio derogare de la prevederile obligatorii ale regulamentelor de punere în aplicare.

Nici implicațiile de natură economică din perspectiva afectării producției sectorului agricol nu pot justifica adoptarea unui act vădit nelegal la nivel de aparență, reglementările unionale anterior prezentate menționând că, atunci când se acordă autorizații pentru produse fitosanitare, obiectivul protejării sănătății umane și animale, precum și a mediului trebuie să primeze față de obiectivul îmbunătățirii producției vegetale.

Deși efectele dăunătorilor de sol asupra culturilor de porumb și floarea soarelui sunt importante, afectând randamentul culturilor agricole și cauzând pierderi de producție, cu toate acestea, înlăturarea neajunsurilor menționate nu se poate realiza prin menținerea efectelor executorii ale unor acte administrative a căror legalitate este sub o vădită îndoială.

Nu prezintă relevanță nici apărările pârâtelor privitoare la faptul că hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene a privit alte culturi, respectiv cele de sfeclă, față de cele vizate de prezenta cauză, de floarea soarelui și porumb, întrucât obiectul principal al analizei instanței de contencios unional nu l-a constituit cultura la care urma să fie utilizată substanța fitosanitară, ci împrejurarea că printr-un act administrativ intern, adoptat în aplicarea art. 53 alin. 1 din Regulamentul nr. 1107/2009, organele statale belgiene au derogat de la interdicțiile de folosire a acelei substanțe stipulate în regulamentele de punere în aplicare. Or, în prezenta cauză, aceeași problemă este dedusă judecății, corecta invocare a prevederilor art. 53 alin. 1 din Regulamentul nr. 1107/2009 pentru acordarea unor autorizații de utilizare temporară a unor substanțe active interzise prin regulamente de punere în aplicare, astfel că cele statuate în cauza C-162/21 sunt pe deplin incidente în prezentul litigiu.

De altfel, analizând de asemenea la nivel de aparență și acest aspect, curtea constată că la dosarul cauzei a fost depusă o adresă cu un conținut complet însușită de mai multe asociații a

producătorilor agricoli, dar și de institute de cercetare (f. 17-53, vol. II) din cuprinsul căreia reiese că, în contextul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat cu privire la cum ar trebui interpretat articolul 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009, ar trebui realizate demersuri pentru modificarea regulamentelor de punere în aplicare pentru a se putea utiliza neonicotinoidele ce fac obiectul acestor regulamente (f. 25, vol. II), ceea ce confirmă, din nou, faptul că pentru toți cei implicați în sectorul agricol este clar faptul că în prezent utilizarea acestora este nelegală în maniera derogatorie acordată de pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale prin actele administrative ce fac obiectul prezentului litigiu.

În cauză, prezintă relevanță și raportul științific la care se face referire în adresa nr. 22258/16.12.2024 emisă de Institutul Național de Sănătate Publică, instituție care își exprimă opinia în sensul că nu poate susține solicitarea de modificare a regulamentelor de punere în aplicare, în raport de argumentele științifice cuprinse în raportul științific realizat de cercetătorii europeni din cadrul Consiliului Consultativ de Știință al Academii Europene, disponibil la https://acad.ro/institutia/comunicateRelExt/2023/01_Raport_EASAC2023.html, acest studiu infirmând la nivel de aparență susținerea pârâților că substanțele neonicotinoide ar fi singurele remedii eficiente împotriva dăunătorilor de sol.

Curtea mai reține că problematica efectelor dăunătoare ale substanțelor neonicotinoide nu este un subiect recent pe agenda autorităților de legiferare și administrative unionale și, pe cale de consecință, și a celor naționale, dovadă în acest sens fiind și cauzele T-429/13 și T-451/13 care au vizat validitatea unor prevederi din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 485/2013 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește condițiile de autorizare a substanțelor active clotianidin, tiametoxam și imidacloprid și de interdicere a utilizării și a vânzării semințelor tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin aceste substanțe active. Or, în acest context, autoritățile statelor membre nu mai pot invoca cu succes în anul 2025 caracterul de noutate/intempestiv al interdicțiilor din regulamente de punere în aplicare din anul 2018 pentru a justifica adoptarea la nivel național a unor măsuri contrare prevederilor acestor regulamente, dar și pasivitatea în adoptarea unor măsuri prin care să realizeze tranziția sectorului agricol afectat către utilizarea unor produse de protecție a plantelor care să nu vatăme insectele polenizatoare, printre care se regăsește și *Apis mellifera* (albina).

În ceea ce privește **cerința pagubei iminente**, curtea reține că termenul de "pagubă iminentă" este definit la art.2 lit. ș, ca fiind „*prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public*”.

Iminența producerii unei pagube nu se prezumă, ci trebuie dovedită de persoana lezată, iar paguba iminentă presupune o anumită urgență, aceasta existând atunci când executarea actului administrativ aduce o atingere gravă și imediată unui interes public, situației reclamantului sau intereselor pe care acesta înțelege să le apere.

Or, în ceea ce privește cerințele legale mai sus arătate, curtea reține că acestea sunt întrunite în cazul de față.

Astfel, curtea constată că, în chiar cuprinsul Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/783 și al Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/785, se face referire în mod explicit la faptul că substanțele active imidacloprid și tiametoxam prezintă un risc ridicat pentru albine, riscuri care nu puteau fi excluse fără a se impune restricții suplimentare, restricții care au constat tocmai în interzicerea tuturor utilizărilor acestor substanțe în exteriorul serelor permanente, aceleași limitări fiind impuse și în ceea ce privește semințele tratate cu produse de protecție a plantelor care conțin aceste substanțe active, considerentele și prevederile exprese ale acestor regulamente probând că prejudiciul invocat de reclamante este indubitabil.

Curtea nu poate reține că, în prezența unor reglementări unionale cu caracter obligatoriu și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene atât de categorice, studiile realizate la nivel național cu privire la necesitatea utilizării substanțelor menționate în raport de condițiile pedoclimatice specifice României și la efectele folosirii acestor substanțe asupra *Apis mellifera* ar putea fi de natură să facă inaplicabile aceste prevederi obligatorii și să justifice emiterea neșegală a autorizațiilor supuse analizei.

Dimpotrivă, potrivit dispozițiilor art. 148 alin. 2 și 4 din Constituția României, ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări

comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare, iar Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).

Ca atare, atât puterii legislative, cât și celei executive, dar și celei judecătorești, în speță prezentei instanțe de contencios administrativ, le revine obligația constituțională de a aplica cu prioritate reglementările unionale cu caracter obligatoriu, nefiind stipulată constituțional nicio derogare de la prevederile menționate.

În ceea ce privește iminența acestui prejudiciu, curtea reține că autorizația nr. 16895/05.12.2024, autorizația nr. 16896/05.12.2024 și autorizația nr. 16897/05.12.2024 își produc efectele în campania agricolă în curs, termenul de valabilitate al autorizărilor permise fiind perioada 20 ianuarie – 19 mai 2025, astfel că este evident că, în prezent, ca urmare a însămânțărilor care se realizează în temeiul derogărilor cuprinse în aceste acte administrative, paguba produsă asupra populațiilor de albine deținute de apicultorii membrii ai reclamantelor este iminentă.

Curtea nu poate aprecia că iminența pagubei este înlăturată de obligațiile stabilite în sarcina fermierilor de a monta plăcuțe de avertizare la locul însămânțării și de a informa oficiul fitosanitar județean cu privire la localitatea, blocul fizic/parcela pe care s-a înființat cultura cu sămânță tratată, suprafața semănată, întrucât prin aceste măsuri prejudiciul nu poate fi înlăturat, plantele tratate impunându-se în continuare a fi polenizate pentru a realiza producția de semințe de floarea soarelui sau boabe de porumb, iar exemplarele de *Apis mellifera* neputând fi dirijate să polenizeze numai anumite plante, situate în anumite blocuri fizice sau parcele, chiar în ipoteza în care se evită amplasarea stupilor în vecinătatea blocurilor/parcelelor însămânțate cu semințe tratate.

De asemenea, nici alocările de fonduri realizate de autoritățile române în sectorul apicol nu pot înlătura paguba iminentă la acest moment, determinată de însămânțările care se realizează în această campanie agricolă, întrucât aceste alocări au avut alte scopuri decât preîntâmpinarea prejudiciului ce urma a fi cauzat de adoptarea actelor administrative din litigiu.

Astfel, OUG nr. 14/2024 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru compensarea parțială a pierderilor suferite în anul 2023 în sectorul apicol, în contextul crizei provocate de agresiunea Rusiei împotriva Ucrainei a fost adoptată, după cum reiese chiar din titlul acesteia, dar și din expunerea de motive, în contextul crizei menționate, dar și cu luarea în considerare a efectelor asupra apicultorilor a pandemiei de COVID-19, precum și a importurilor de miere extracomunitară de slabă calitate.

Totodată, după cum chiar pârâtul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale invocă în cuprinsul notelor scrise depuse la dosar la f. 156-159, vol. II, sprijinul financiar european din Fondul European de Garantare Apicolă este destinat combaterii agresorilor și a bolilor specifice stupilor, raționalizării transhumantei, achiziții de cutii noi, accesorii apicole, achiziției de unelte apicole și echipamente de protecție, achiziției de vehicule tractabile, repopulării stupilor din Uniune, inclusiv ameliorării albinelor prin achiziția de măteci și/sau familii de albine și prin achiziția de accesorii apicole de către stupinele de elită/multiplicare, precum și acțiunilor de sprijinire a laboratoarelor de analiză a produselor apicole, a pierderilor de albine sau a scăderii productivității, precum și a substanțelor cu potențial toxic pentru albine. Or, dincolo de faptul că aceste fonduri sunt asigurate din fonduri unionale, iar nu naționale, destinația acestora nu reiese că ar viza acoperirea prejudiciilor produse de utilizarea substanțelor neonicotinoide, singura referire la substanțele cu potențial toxic pentru albine fiind realizată în contextul acordării de fonduri pentru acțiunile de sprijinire a laboratoarelor de analiză a unor astfel de substanțe.

Ca atare, reclamantele justifică urgență în prezenta cauză, folosirea substanțelor fiind vătămătoare pentru populațiile de albine, executarea actelor administrative obiect al cauzei aducând o atingere gravă și imediată asupra membrilor reclamantelor, prin diminuarea efectivelor de albine și afectarea exploatațiilor apicole deținute de aceștia, iar prejudiciul este iminent, în raport de împrejurarea că aceasta este perioada în care se realizează însămânțările agricole, iminența producerii pagubei neputând fi apreciată ca fiind ipotetică, eventuală, ci previzibilă și certă.

Pentru cele anterior arătate, curtea reține că argumentele invocate în cauză de către reclamante în susținerea cererii de suspendare constituie împrejurări de fapt și de drept care produc o îndoială serioasă în privința legalității actelor administrative atacate, având un caracter întemeiat

susținerile vizând cerința cazului bine justificat și cele ale pagubei iminente, constatare care se impune în limitele analizei sumare pe care procedura suspendării executării actului administrativ o presupune.

Pentru cele anterior menționate, curtea va respinge ca neîntemeiate excepția tardivității depunerii înscrisurilor invocată de pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și excepția lipsei dovezii calitatii de reprezentant al avocaților reclamantelor, excepția nulității cererii pentru lipsa semnăturii și excepția lipsei dovezii calitatii de mandatar acordat de Asociația Eco Ruralis președintelui asociației invocate de pârâții Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF.

Totodată, se vor respinge ca neîntemeiate excepția lipsei calitatii procesuale active și excepția lipsei de interes invocate de pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF.

În ceea ce privește cererile de intervenție accesorie formulate de Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF și Alchimex SA, acestea se vor respinge ca inadmisibile în principiu.

Se va admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantele Federația Asociațiilor Apicole din România – Romapis și Asociația „Eco Ruralis - În Sprijinul Fermierilor Ecologici și Tradiționali” în contradictoriu cu pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF și, în consecință, se va dispune suspendarea executării autorizației nr. 16895/05.12.2024, autorizației nr. 16896/05.12.2024 și autorizației nr. 16897/05.12.2024, acte emise în temeiul art. 53 al Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului de pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale până la pronunțarea instanței de fond.

În ceea ce privește solicitarea reclamantelor de obligare a pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată, curtea constată că în cauză au fost acordate două termene de judecată pentru ca reclamantele să depună dovezile necesare pentru a se verifica competența instanței și pentru a se complini cadrul procesual obligatoriu cu beneficiarii direcți ai actului atacat. Or, reținând că aceste termene și realizarea de apărări suplimentare de către reclamante au fost determinate de chiar conduita neglijentă a avocatului acestora din perspectiva respectării cerințelor procedurale privitoare la legala sesizare a instanței de contencios administrativ, curtea, reținând și solicitarea pârâțului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale în acest sens, va proceda în temeiul art. 451 alin. 2 C.proc.civ. la reducerea onorariului avocațial solicitat în quantum de 18.670,42 lei la valoarea de 8.000 lei, apreciind acest quantum ca fiind corespunzător activităților derulate în cauză de avocatul reclamantelor care au fost determinate de pârâți.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 453 C.proc.civ., curtea va obliga în solidar pârâții la plata sumei de 12.009 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, sumă alcătuită din onorariul avocațial, cheltuielile de deplasare justificate de reclamante și taxa judiciară de timbru achitată în cauză, admiterea în parte a acestui petit conducând la admiterea în parte a acțiunii anterior menționată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge ca neîntemeiată excepția tardivității depunerii înscrisurilor invocată de pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei dovezii calității de reprezentant al avocaților reclamantelor invocată de pârâții Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF.

Respinge ca neîntemeiată excepția nulității cererii pentru lipsa semnăturii invocată de pârâții Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF.

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei dovezii calității de mandatar acordat de Asociația Eco Rurales președintelui asociației invocată de pârâții Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF.

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale active invocată de pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF.

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei de interes invocată de pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF.

Respinge ca inadmisibile în principiu cererile de intervenție formulate de Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV și Asociația Forța Fermierilor – AFF și Alchimex SA, acesta din urmă cu sediul în București, str. Alexandru Constantinescu, nr. 53, sector 1.

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantele Federația Asociațiilor Apicole din România – Romapis, cu sediul în București, Str. Arcului nr. 26, Ap. 8, Et. 3, sector 2, având CIF 23781350, și Asociația „Eco Rurales - În Sprijinul Fermierilor Ecologici și Tradiționali”, cu sediul în mun. Cluj-Napoca, Str. David Ferenc, nr. 10, ap. 5, jud. Cluj, CIF 25507050, ambele cu sediul ales în Bulevardul Mărășești, nr. 125, Bloc B, scara 2, et. 4, ap. 48, Sector 4 București, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu sediul în București, B-dul Carol I, nr. 4, Sector 3, CP. 030163, cod fiscal 4221187, Federația Națională a Producătorilor din Agricultură, Industria Alimentară și Servicii Conexe din România – Pro Agro, cu sediul în București, b-dul Mărăști 59, sector 1, CUI 31007106, Liga Asociațiilor Producătorilor Agricoli din România – LAPAR, cu sediu în București, b-dul Mărăști 61, cam. 32I, sector 1, CUI 14410574, Uniunea de Ramură Națională a Cooperativelor din Sectorul Vegetal – UNCSV, cu sediul m București, Sector 2, str. Vasile Lascar nr. 5-7, camera 40A, etj.I și Asociația Forța Fermierilor – AFF, cu sediul în com. Cernica, sat Caldăraru, str. Nucilor nr. 8, cam. 3, jud. Ilfov, CUI 43489335 și, în consecință:

Dispune suspendarea executării autorizației nr. 16895/05.12.2024, autorizației nr. 16896/05.12.2024 și autorizației nr. 16897/05.12.2024, acte emise în temeiul art. 53 al Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului de pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale până la pronunțarea instanței de fond.

Reduce onorariul avocațial solicitat de reclamante de la 18.670,42 lei la 8.000 lei și obligă în solidar pârâții la plata sumei de 12.009 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Executorie de drept.

Cu drept de recurs în termen de 5 zile de la comunicare, care se va depune la Curtea de Apel Cluj, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată prin punerea la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței în data de 18.03.2025.

PREȘEDINTE,
ANCA-MIHAELA ION

GREFIER,
DANIELA CHIRILĂ

Red..A.M.I./20.03.2025.
Dact.H.C./8 ex